Florentin Smarandache

Multirelativitate

interviuri

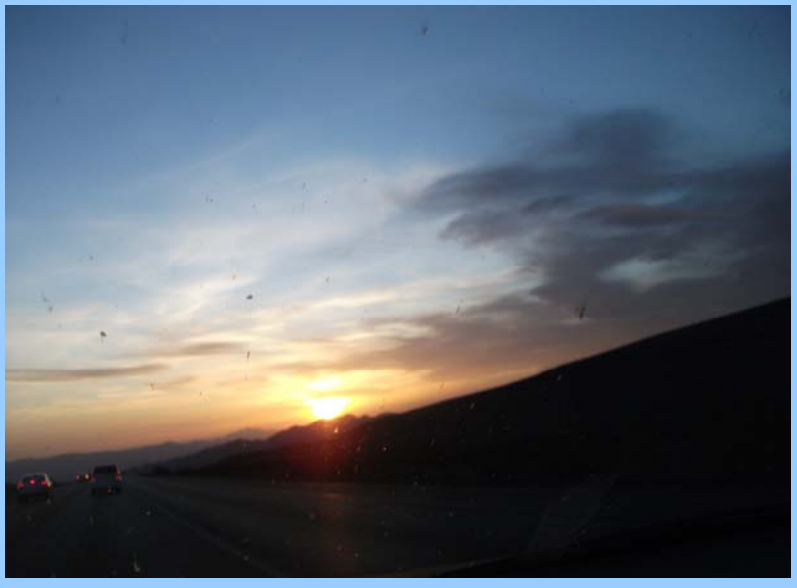

Editura CuArt, România, 2012

Florentin Smarandache

Multirelativitate

interviuri

Editura CuArt, România, 2012

Coperte & D.T.P. Marinela Preoteasa
Foto coperte: Florentin Smarandache
Coperta 1: Superluminal pe viu;
Coperta 4: Zbor la infinit
Coperta interioară, foto: Autorul, Londra, 2010

ISBN: 978-973-7613-19-6
Editor: Marinela Preoteasa

Editura CuArt, România, 2012
Adresa: Localitatea Slatina, Jud. Olt, Str. Mânăstirii, nr. 1C, ap. 13
Tel. fix. 004-0249-418864, tel. mobil. 004-0721-204698
Tel. mobil. 004-0742-053492; Cod poştal. 230041

CUPRINS

Pag.

- Prefaţă, Florentin Smarandache 5
- Paradoxismul - o reacţie contra totalitarismului *Interviu cu Florentin Smarandache, conducătorul „Mişcării literare paradoxiste”**Valeria Tănase - „Informaţia zilei”(miercuri, 1 iunie 1994*) 7
- Interviul *domnului FLORENTIN SMARANDACHE* difuzat la Radio România Actualităţi, în cadrul emisiunii ROMÂNII ÎN LUME, 16.04.2011, ora 21:05, moderator dna Puşa Roth, http://www.romania-actualitati.ro/ [Cu mici editări ale textului] 11
- Interviu *Eugen Evu - Florentin Smarandache, mai 2011, Deva, Romania, Pseudo editorial - Întrebare şi răspuns* 44
- În cadrul emisiunii CEASUL DE TAINĂ, 02.06.2011, ora 20^{30}, moderator dna Liliana Hinoveanu 47
- Interviu Mihaela Năftănăilă–FlorentinSmarandache pentru “România liberă”, 22.11.2011 75
- „Ipoteza Smarandache”: Dialog Puiu Popescu-Florentin Smarandache *(decembrie, 2011)* 79
- Interviul *domnului FLORENTIN SMARANDACHE* difuzat la Radio România Cultural, Bucureşti, în cadrul emisiunii NĂSCUT ÎN ROMÂNIA, 31.01.2011, moderator doamna *Corina Negrea [uşor editat]*..... 81
- TEORIA ABSOLUTĂ A RELATIVITĂȚII *Interviu: Ion Jianu – Florentin Smarandache, 6.02.2012,* Gazeta de Sud 97

– Povestea românului care l-a contrazis pe Einstein *(Interviu: Anca Lăpuşneanu – Florentin Smarandache),* 25-27 februarie 2012 {Sub o formă redusă a fost publicat în revista *VIP*, Bucureşti, pp. 40-41, 5 martie 2012}... 103
– Dialog virtual în 2 „reprize” , Marinela Preoteasa - Florentin Smarandache, În loc de POSTFAŢĂ (I – 20-21 iunie, 2011; II – 30-31 martie, 2012) 121
- Bibliografie 135

Filozofie a ştiinţei sau ştiinţă a filozofiei?
- prefaţă-

Libertatea de a gândi *altfel* ne crează probleme - cu toată demagogia actuală despre democraţie şi libertate a presei politice sau ştiinţifice. Cine iese din gloată şi nu urmează orbeşte ceea ce declară mai marii (totuşi efemeri!) ai zilei, este pus la zidul infamiei.

Deseori cei de la putere într-un domeniu au prezentat şi răspândit *pseudo-gnoseologia* lor ca... gnoseologie. Ontologia, după cum a fost văzută de cei de sus, a fost suprapusă/impusă celor de rând.

Însă dreptul investigaţiei în orice câmp de studiu sau creaţie ar trebui să fie suprem. Iar euristica să funcţioneze implacabil.

"Întrebarea ştiinţifică" a contribuit mereu la progres. Epistemologia nu ar putea evolua fără această "îndoială" în cunoaştere. Vrem să distingem între teorii fanteziste şi teorii realiste, între totalitarism politic şi totalitarism ştiinţific, între informaţii părtinitoare susţinute de anumite interese internaţionale şi informaţii imparţiale. Vrem să stabilim raportul dintre abstract şi material, dintre relativ şi absolut, dintre ego şi alter-ego, determinism şi non-determinism, pozitivism şi contra-pozitivism. Interconecţiunile dintre domenii devin greu perceptibile.

Referitor la filozofia spaţiului şi timpului: este spaţiultimp al lui Minkowski real sau imaginar? Determină viteza supraluminală inversarea cauzalităţii, sau acesta este numai un pretext? Teoria Specială a Relativităţii este fizică sau metafizică? (În general, o

teorie care naşte paradoxuri e chestionabilă...) Cât de strâns este legată energia de materie?

Noi pledăm pentru un proces cogniscibil care să nu aibă îngrădiri de nici o formă. Din această cauză, hermeneutica se impune a fi cât mai diversificată.

Mai departe: este Universul infinit? Constatăm mai multe feluri de infinit. Pentru omul primitiv Pământul era infinit: fără început şi fără sfârşit. Omul primitiv se deplasa pe suprafaţa terestră oricât vroia fără să-i dea de capăt. Pentru omul modern Pământul este finit, fiindcă omul modern poate ieşi în afara lui şi să-l cuprindă cu privirea. Privit de aproape, Pământul pare infinit; privit de la mare depărtare pare finit.

Tudor Păroiu diferenţia între un infinit uman şi un infinit absolut.

Există un început sau sfârşit al timpului? Ce a fost înainte de Big Bang (în cazul că acesta s-a desfăşurat)?

La fel şi cu Universul: cu toată ştiinţa şi tehnica actuală nu-l putem privi decât din interior, de foarte aproape, deci Universul pare infinit. Dar, dacă este finit, cum ar arăta marginea sa?

&

Interviurile următoare împletesc cultura, ştiinţa, tehnica, şi viaţa într-un *multi-eu*. De aceea volumul se numeşte *multirelavititate*: adică idei şi metodologii privite din unghiuri cât mai diferite de propagandă oficială.

Autorul mulţumeşte tuturor celor care au avut răbdarea să-l asculte, citească, şi intervieveze.

Autorul, 31 martie 2012

Paradoxismul - o reacţie contra totalitarismului

Interviu cu Florentin Smarandache, conducătorul „Mişcării literare paradoxiste”

Valeria Tănase - „Informaţia zilei”(miercuri, 1 iunie 1994)

Vineri, 27 mai, Biblioteca Judeţeană „Antim Ivireanul” a fost gazda unei manifestări de excepţie, „o seară a paradoxurilor”, cum a numit-o scriitorul Constantin Mateescu.

Paradoxismul – o reacţie contra totalitarismului

• INTERVIU CU FLORENTIN SMARANDACHE, CONDUCĂTORUL „MIŞCĂRII LITERARE PARADOXISTE”

Vineri, 27 mai, Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul” a fost gazda unei manifestări de excepție, „o seară a paradoxurilor”, cum a numit-o scriitorul Constantin Mateescu.

A fost sărbătorit matematicianul-scriitor Florentin Smarandache, originar din comuna Bălceşti, judeţul Vâlcea, stabilit de mai bine de 10 ani în Pheonix-Arizona, Statele Unite ale Americii. Acum câţiva ani, un prieten mi-a oferit un volum din poeziile lui Florentin Smarandache, care este întemeietorul şi şeful „Mişcării literare paradoxiste”. Lectura acestor poezii m-a intrigat şi mi-a stârnit curiozitatea faţă de acest vâlcean, cunoscut mai mult în străinătate decât la el acasă.

Vineri, la Biblioteca Judeţeană, am descoperit în Florentin Smarandache un om echilibrat, vorbind calm şi

profund. Dânsul a avut amabilitatea de a ne răspunde la câteva întrebări.

Valeria Tănase (V.T.): Domnule Smarandache, am aflat că, în momentul în care v-aţi hotărât să părăsiţi ţara, securitatea începuse să facă unele presiuni asupra familiei dumneavoastră.

Florentin Smarandache (F.S): În momentul în care am plecat în Turcia, volumele mele erau interzise din ordinul securităţii. Când eram deja în Turcia a venit cineva la maică-mea şi a întrebat cum trăiesc eu acolo. De unde am bani, în lagăr, ca să supravieţuiesc.

Făceam munci ordinare, încărcat de bălegar, măturat, vopsit. Fiind un intelectual îmi era mai greu. Părinţii mei nu ştiau nimic din toate acestea. În perioada aceea am primit 300 de mărci de la o asociaţie de matematică din Germania (Zentralblat für Mathematik); un matematician din Spania, Francesco Bellot, mi-a trimis 200 dolari. Am primit ajutor şi de la Institutul Francez din Ankara, în sensul că mă invitau la dineuri, la piese de teatru, iar Jean Paul Micouleau mi-a trimis 300 de mărci. Înainte de a fugi din ţară eram şomer şi mi se interzisese plecarea la câteva congrese internaţionale de matematică din Canada şi S.U.A. De altfel, am publicat în anul 1987, la revista „Notices of American Mathematical Society", o scrisoare în care spuneam toate acestea.

V.T: Ce v-a determinat să înfiinţaţi"Mişcarea literară paradoxistă"?

F.S: A fost o reacţie contra totalitarismului. Piesele de teatru şi „NonRomanul" sunt scrise în perioada aceea. Pe ascuns, am încercat să le scot din ţară, printr-un verişor pimar, marinar pe Dunăre. De teamă, acesta, parţial, le-a

ars, parţial le-a ascuns. În 1992, când am venit în ţară, am recuperat câteva.

V.T: Citind lista cu membrii acestei mişcări literare am descoperit printre ei, personalităţi foarte diferite din întreaga lume. Cum au aderat acestea la paradoxism?

F.S: Eu am o corespondenţă foarte vastă şi cărţile mele le expediez prin zeci de ţări. Am adus un sac de scrisori şi le-am depus la domnul Soare, la Arhive.

Scriitorii Ion Soare, Florentin Smarandache, Doru Motoc, şi Costea Marinoiu - Rm. Vâlcea, 2004

Trimiţând acele Non-poeme, am surprins pe mulţi: Eugen Ciorănescu şi George Ciorănescu de la München, Eugen Ionesco de la Paris. O serie de scriitori străini din mediul francez fie au scris eseuri despre sensul-nonsensului, fie despre acele poeme, fie au trimis ei înşişi creaţii - şi chiar foarte mulţi. Am destule şi în limba

engleză. Mă chinuiesc să le înţeleg sensul. Eu, cel mai bine, cunosc limba franceză, apoi engleza şi spaniola.

V.T: Ce vă lipseşte mai mult de când sunteţi în America?

F.S: Faptul că nu lucrez nici în matematică nici în literatură şi asta îmi lipseşte enorm. Pentru a supravieţui lucrez în informatică.

V.T: Vă gândiţi, acum, după ce s-a mai schimbat câte ceva în România să vă reîntoarceţi?

F.S: Am o casă pe care o moştenesc, la Bălceşti. Spre pensie e avantajos să mă întorc în România deoarece acolo nu primim decât un ajutor social.

Biblioteca Judeteana "Antim Ivireanu", aerhitectura poartă amprenta de operă unicat a artistului plastic Gheorghe N. Dican.

Interviul *domnului FLORENTIN SMARANDACHE* difuzat la Radio România Actualităţi, în cadrul emisiunii ROMÂNII ÎN LUME,

16.04.2011, ora 21:05, moderator d-na Puşa Roth,

http://www.romania-actualitati.ro/

[Cu mici editări ale textului]

Bună seara şi bine v-am găsit, doamnelor şi domnilor! În această seară avem invitaţi speciali de pe două continente: din Europa şi din America de Nord. Ne onorează cu prezenţa doamna ***Bianca Valota, profesor la Universitatea din Milano, nepoata lui Nicolae Iorg****a, specialist în istoria Europei Orientale şi* ***domnul Florentin Smarandache, profesor doctor la Facultatea de Ştiinţe, Universitatea „New Mexico” , scriitor, Statele Unite ale Americii.***

În anul 2010, invitatul meu din această seară, profesor doctor Florentin Smarandache a primit medalia de aur pentru ştiinţă din partea Academiei de Ştiinţă

Telesio-Galilei, organizaţie neguvernamentală internaţională, cu sediul în Marea Britanie.

← ***Florentin Smarandache, La Universitatea Pècs din Ungaria, 12 iunie 2010***

Ceremonia decernării Medaliilor de Aur la Academia Telesio-Galilei, Universitatea Pecs, Ungaria, 12 iunie 2010

Florentin Smarandache este profesor universitar la Facultatea de Ştiinţe din Universitatea „New Mexico”, Gallup, statul New Mexico, Statele Unite ale Americii şi a primit prestigioasa distincţie pentru introducerea noţiunii de neutrosofie în logica matematică şi enunţarea „Ipotezei Smarandache” în fizica teoretică.

Universitea New Mexico, Campusul din Gallup

Universitatea New Mexico, Gallup, S.U.A.

Profesorul Smarandache a absolvit Facultatea de Ştiinţe ale Naturii, secţia Informatică, a Universităţii din Craiova. Este cunoscut în lumea ştiinţifică internaţională pentru contribuţiile originale în domeniul matematicilor moderne.

Universitatea din Craiova, România

Considerat ca un om al renaşterii, a publicat în domenii ca: matematică, fizică, computere, economie, filosofie, literatură, artă. Este, **deopotrivă,** ***creatorul teoriei Dezert-Smarandache în fuziunea informaţiei.***

Puşa Roth (P.R.): Aş vrea domnule profesor, dacă se poate, să definim sau să redefinim, în primul rând, termenul neutrosofie, termen, poate mai puţin cunoscut pentru marele public.

Florentin Smarandache (F.S.): *Este un termen pe care l-am introdus în limba engleză* pornind de la

generalizarea logicii fuzzy. Logica fuzzy, care este o logică modernă, echivalentă, se bazează pe posibilitatea de a avea un procentaj de adevăr şi un procentaj de fals. Dar, pornind de la vot şi de la fotbal, de exemplu, am văzut că putem introduce o a treia coordonată neutră care n-are valoare nici de adevăr, nici de fals, care nu înseamnă nici a câştiga, nici a pierde, ci neutru, nul. Şi *m-am gândit atunci ce cuvânt să folosesc în limba engleză, care apoi a fost tradus şi în alte limbi, în română şi franceză, neutrosophy,* deci pe înţelegere neutră. Şi tot aici m-am gândit la generalizarea dialecticii de la Marx şi Hegel care foloseau doar contradicţiile, dar mi-am dat seama că la o idee nu contează numai ideea şi contradicţia dar şi ideile neutre dintre ele care pot influenţa şi care devin la un moment dat transferabile, fie în partea de adevăr, fie în partea de fals.

P.R: Ca să glumim puţin: „a fi sau a nu fi!”.

F.S: A fi sau a nu fi în acelaşi timp.

P.R: Pentru a înţelege activitatea dumneavoastră, şi iarăşi vorbim de marele public, aş dori să amintiţi câteva dintre realizările dumneavoastră, domnule

profesor, în domeniul matematicii. Ştiu că există în teoria numerelor „funcţia Smarandache”.

F.S: Da, există în teoria numerelor, în care mi-am dat doctoratul, „funcţii Smarandache”, „constante Smarandache” şi există, de asemenea, serii. Nişte serii rezultate tot din funcţiile mele.

Funcţia aceasta este, într-adevăr, cea mai cunoscută. Dar, realizarea cea mai importantă, cred eu că este Teoria Dezert-Smarandache, deoarece are multe aplicaţii în medicină, chiar în cercetarea militară, în navigaţia aerospaţială, în robotică.

Când am emigrat în Statele Unite, un grup de francezi m-au contactat pe internet, *împreună cu dr. Jean Dezert de la Centrul Aerospaţial din Paris*, şi mi-au propus să lucrez cu ei la nişte aplicaţii inginereşti.

Teoria Dezert-Smarandache, Stockholm 2004

Am început, în felul acesta, colaborarea şi devierea mea de la matematica pură, teoria numerelor, de exemplu, care-mi plăcea mult, geometria neuclidiană, de asemenea, spre matematica aplicată. Şi de atunci, am avut multe solicitări, am fost invitaţi la NASA, sponsorizaţi de NASA, am fost invitaţi la NATO, la Universitatea Berkeley din California şi la alte universităţi.

Portul Brest, Franţa;
cu Dr. Arnaud Martin, în vara anului 2010

O companie, Marcus Evans, ne-a sponsorizat, de asemenea, pentru astfel de cercetări şi în fiecare an mergem la conferinţele de fuziunea informaţiilor, fuziunea sensurilor de fapt, pentru că teoria noastră se foloseşte în prelucrarea automată a datelor, deci, în special la roboţi.

Avem acum o carte tradusă chiar în limba chineză, trebuie să apară cred că lunile acestea, iar acum doi ani m-au sponsorizat de la Air Force (Forţele Aeriene Americane), fiind vorba de cercetare militară în oraşul

Rome, statul New York, pentru a lucra sub propăvăduirea celor de la SUNY IT (adică State University of New York Institute of Tehnology).

P.R: Domnule profesor, sunteţi un om important şi faceţi lucruri importante în lume. Am remarcat că aţi ţinut conferinţe în Australia, în Suedia, Italia, Canada, Germania, Spania, Belgia, Indonezia etc., etc. Aţi făcut facultatea de matematici la Craiova. Ar trebui ca legătura dumneavoastră cu România să fie una de permanenţă.

Cu Dr. Ovidiu Şandru, Expoziţia Academiei Române, Bucureşti, Mai 2011

F.S: Este. Colaborez cu mulţi români, scriitori, matematicieni. La mijlocul lui mai voi veni în România. Vin cam la doi ani în România s-o văd pe mama. Voi avea o prezentare la Academia Română în cadrul unei conferinţe a Politehnicii din Bucureşti, invitat de un fost coleg de facultate din Craiova, conferenţiar universitar dr. Ovidiu Şandru, cu care colaborez la nişte lucrări de geometrie neuclidiană, dar la Academia Română voi prezenta tot Teoria Dezert-Smarandache.

P.R: Aş vrea să revenim la medalia de aur pe care aţi primit-o în 2010. Ştiu că au mai beneficiat de această medalie alţi nouă oameni de ştiinţă din Australia, Italia, Statele Unite, Egipt, India, Israel şi Rusia. Sunteţi singurul român.

F.S: Sunt singurul român din anul 2010, dar au mai fost doi români în anii anteriori. Această medalie este şi pentru contribuţia în fizica cuantică. Este vorba de ipoteza că viteza luminii poate fi depăşită. Această ipoteză a mea este, vă spun sincer, controversată. Mulţi nu sunt de acord cu ea, dar există şi destui care-s de

acord. Totuşi încep să se manifeste fenomene care sunt acceptate şi sunt considerate supraluminale.

Privind logica neutrosofică şi neutrosofia, acestea sunt acceptate la nivel general. Au fost şi teze de doctorat: o teză de doctorat în Atlanta, la Georgia State University, o altă teză de doctorat care o foloseşte în Australia.

Privind Teoria Dezert-Smarandache, aceasta este cea mai utilizată. Au fost suficiente lucrări de doctorat: în Franţa în special, în Canada (la Quebec), în Olanda, iar recent în Polonia. Şi teze de masterat am avut în Algeria recent şi în Iran. La mulţi am fost solicitaţi fie eu sau Jean Dezert pentru a scrie referate despre teza respectivă (*outside examination*).

În centrul oraşului Brest, Franţa, 2010

P.R: Aşa cum am spus sunteţi un om important. Sunteţi autor, coautor, editor sau coeditor la 143 de cărţi, dacă este bună informaţia, şi peste 180 de lucrări ştiinţifice. Domnule profesor, în general oamenii care fac atâtea lucruri, în atâtea domenii, sunt greu accesibili. Dumneavoastră aţi răspuns invitaţiei imediat, este logica fuzzy ... aşa ... şi-şi.

F.S: Asta pentru că stau mereu pe internet, colaborez cu foarte mulţi cercetători, studenţi, profesori de prin toată lumea. De aceea veţi vedea cărţi de ale mele traduse în multe limbi, cărţi pe internet, tot felul de colaboratori.

Găsiţi şi cărţi colective pe care le-am editat eu sau colegi care au colaborat cu mine.

P.R: Aş vrea să atacăm un alt domeniu, aşa cum aţi spus la început: economia. Economia culturală şi o teorie pe care o susţineţi poly-emporium.

F.S: Desigur, am lucrat împreună cu un coleg din Indonezia la economia culturală privind ţările din Lumea a Treia. Aceste ţări nedezvoltate, care nu pot concura industrial, ştiinţific, ţările dezvoltate, ar putea să-şi dezvolte mai mult economia culturală, turismul cultural. Şi eu sunt unul dintre turiştii culturali: am vizitat 40 de ţări până acum, străine, şi vreau să ajung la 50, să vă spun sincer, şi îmi scriu cărţile acestea de călătorie.

Am scris până acum 10 cărţi de călătorie dintre care cea mai citită este, „India magică". Deci, ţările din Lumea a Treia pot să-şi promoveze, să facă publicitate pentru specificul lor naţional, specificul cultural. Privind teoria poly-emporium ne-am gândit la combinarea şi interrelaţiile dintre businessuri mari dar şi mici. În scopul eliminării monopolului unor businessuri mari.

P.R: Aş vrea să vă întreb, apropo de economia culturală, care credeţi că ar fi direcţia pentru România?

F.S: Folclorul românesc cred că ar fi foarte interesant, teatrul în România este foarte dezvoltat, se practică şi acum. Aici, în Occident teatrul înseamnă, de fapt, cinematograf; există puţine instituţii teatrale. Altceva specific românesc: mâncarea românească, sarmalele noastre de exemplu, cunoscute. Trebuie să mergem pe tradiţionalul românesc. Am impresia că nu avem o bună publicitate în Occident. Deci: site-urii cât mai multe în limbile de circulaţie internaţională: engleză, franceză, spaniolă, pentru a atrage mulţi turişti.

Litoralul românesc este foarte bun, foarte frumos. Am vizitat multe litoraluri şi nu erau aşa curate şi organizate ca în România, dar noi nu avem, cred, suficientă publicitate, nu ştim să ne facem cunoscuţi lumii. În România îmi place foarte mult să mă duc la Eforie Nord, de exemplu.

Eforie Nord, România

P.R: Aşa cum am spus aţi făcut şcoala în România. Cam unde este locul şcolii matematice, în primul rând, româneşti în lume. Iată, dumneavoastră sunteţi un exemplu ilustru.

F.S: Vreau să vă spun că am avut un învăţământ foarte serios, foarte sever, aş putea zice, chiar dur, cu disciplină, pe vremea mea. Acum, am înţeles că învăţământul a decăzut, s-a pierdut această disciplină. Pe unde am mai fost eu, şi prin ţări occidentale, dezvoltate, învăţământul mediu, învăţământul general, liceal, erau sub învăţământul românesc de atunci. Ce ne lipsea nouă, am observat acum, şi ceea ce am învăţat din Occident, era motivarea: de ce învăţam o anumită noţiune în matematică. Erau foarte multe lucruri abstracte, fără să ni se spună legătura cu practica. Ele aveau într-adevăr aplicaţii, dar nu ne-au spus. Şi de asemenea istoria ştiinţei, cum s-a ajuns la aceea noţiune, de ce trebuie s-o învăţăm. De acest lucru mi-am dat seama în Vest. V-am zis, eu eram matematician pur, adică ştiinţă abstractă, pe când francezii mi-au zis, şi pragmaticii americani la fel: păi fă-i ceva care are aplicaţii, cointeresează-i pe oameni

ca să vadă că funcţiile tale, de exemplu, se folosesc la ceva, au importanţă practică, nu doar teoretică.

Învăţământul nostru fundamental, general, era foarte bun, foarte tare, de aceea la olimpiadele de matematică românii erau printre primii, deseori ori chiar primii. Dar când era vorba de aplicaţii, de dezvoltarea unor companii bazate pe aceste cercetări ştiinţifice noi eram în urmă - pentru că nu fusesem obişnuiţi cu aşa ceva. Ar trebui cumva îmbinate acele cercetări româneşti foarte puternice de la nivelul general, liceal, şi chiar şi de la facultate, stricte, plus disciplina de acolo, cu aplicaţiile, importanţa lor practică şi necesitatea lor, şi de ce şi cum s-a ajuns la aceste cerinţe, cu dezvoltarea istoriei, ştiinţei până la acest nivel.

P.R: Domnule profesor, când aţi plecat din România?

F.S: În 1988, vă pot spune şi de ce. Nu puteam să public, eram pe lista neagră a Securităţii de atunci. Am stat apoi aproximativ doi ani în *lagărul de refugiaţi politici din Turcia, în Istambul şi Ankara,* unde am desfăşurat tot felul de munci necalificate. Vă spun sincer, am lucrat şi pe şantier, am lucrat şi la roabă, am lucrat şi

la măturat. Am fost şi ghid la francezii care veneau turişti.

P.R: Să glumim, economia culturală de mai târziu, nu?

F.S: Da, şi am emigrat aproape după revoluţie, în 1990, în Statele Unite. Am emigrat prima dată în Phoenix, Arizona, unde am lucrat ca ajutor de programator, apoi promovat inginer la o mare companie de computere, Honeywell. Acolo am învăţat noi limbaje de programare: Pascal, în care am lucrat, Assembly, C++ şi, după cinci ani, când compania n-a mers prea bine, au fost concediaţi câteva mii de salariaţi, printre care şi eu.

P.R: Şi aţi luat-o de la capăt.

F.S: Şi am luat-o de la capăt. Am lucrat ca profesor adjunct la Pima Community College, din Tucson, Arizona, şi apoi am găsit un post, peste doi ani, la University of New Mexico, unde sunt şi în prezent.

P.R: Iată, o aventură intercontinentală.

F.S: Da, am lucrat prin multe ţări, în afară de România: în Maroc am fost doi ani profesor cooperator, am predat matematica în franceză la un colegiu din Sefrou, lângă Fés; apoi am stat aproape doi ani în Turcia,

în lagărul de refugiaţi politici. Vara trecută am lucrat în Franţa, două luni, cu un contract de cercetare. Şi, în plus, am vizitat multe ţări.

P.R: Ca să trecem la un alt capitol aş vrea să vă pun o altă întrebare, eu zic frumoasă: câtă poezie are matematica?

F.S: Matematica este o poezie - matematica abstractă. Dar acum am făcut din matematică tehnologie. Matematica aplicată este mai practică. Primul meu poem s-a numit „Cifrele au început să vibreze". Trecerea de la cifre la litere, ca să mă exprim aşa.

P.R: Iată că am trecut la domeniul literaturii: la poezie, proză, romane, eseu, nuvelă, drame, teatru pentru copii, traduceri. Aţi făcut din toate acestea.

F.S: Am scris poezii metaforice, am scris apoi poezii experimentale, un roman experimental intitulat „Nonroman", piese de teatru experimentale de asemenea, inspirate din totalitarism. Cele trei piese se numesc „Formarea omului nou", „O lume întoarsă pe dos" şi „Patria de animale", deci convertirea spre omul robot, apoi teatrul pentru copii „Întâmplări cu Păcală", şi am efectuat nişte traduceri din poeţi. Iar în artă am făcut tot

artă experimentală, artă pe computer cu Adobe Photoshop. Pur şi simplu m-am jucat cu anumite imagini, transformând funcţiile acelea care făceau separarea între nuanţele de culori şi am scos câteva volume de aut-artă, am numit-o eu, artă în afara artei; am efectuat şi colaje. Această pictură de avangardă a fost tot o joacă.

P.R: Aş vrea să mai vorbim, domnule profesor Smarandache, de paradoxismul în literatură. Sunteţi considerat de unii părintele paradoxismului.

F.S: Pentru că m-am bazat pe contradicţii. De la paradoxism au pornit şi celelalte: neutrosofia cu partea neutră, adevărat şi fals în acelaşi timp şi logica neutrosofică adevărat şi fals în acelaşi timp şi nemateria, care este bazată pe combinarea de materie şi antimaterie în fizica cuantică, materie şi antimaterie care pot să fie susţinute împreună [*containing* în engleză]. Şi pe nonroman, ca roman şi antiroman, şi nuvele am scris, tot aşa, antinuvele, în stilul meu. Deci, m-am bazat pe combinarea de elemente contrare, cum era în dialectică, dar şi elemente neutre, împreună, şi am făcut tot felul de experimente literare, unii le-au apreciat, alţii nu, ca să spun sincer.

P.R: Şi, mă gândeam acum, ascultându-vă, revenind la teatru, la drama fără cuvinte „Patria de animale", ea a fost jucată totuşi la Festivalul Internaţional al Studenţilor de Teatru de la Casablanca, în 1995.

F.S: A fost jucată şi la Karlsruhe în Germania de Teatrul Thespis din Timişoara. Iar o piesă de teatru pentru copii, prima, a fost jucată la Teatrul din Petroşani „I.D. Sârbu".

P.R:Ţinând cont de toate domeniile în care lucraţi, excelaţi, domnule profesor Florentin Smarandache, când mai aveţi timp să priviţi, să iubiţi, să urâţi, să mâncaţi, să vă plimbaţi, să visaţi?

F.S: În acelaşi timp trebuie să le fac pe toate. Locuiesc într-un orăşel în Statele Unite unde sunt aproape izolat şi, atunci, cam tot timpul stau şi citesc şi scriu. Fac cam multe. Într-adevăr, este şi o greşeală a mea, recunosc, că m-apuc de multe lucruri, nu le termin, încep altele pentru că mă plictisesc de ele. Când mă plictisesc de cele de care m-am apucat ulterior, le reiau pe primele şi tot aşa...

Când călătoresc, umblu cu un carneţel după mine şi scriu continuu. Scriu în avion, scriu în maşină, scriu în expoziţii pentru că îmi este mai simplu. Acum am început să scriu memoriile de călătorii la prima mână, pur şi simplu, şi le trimit la editori în România, în formă olografă şi, apoi, prieteni de-ai mei fac corecturile, le culeg şi publică. Eu nu am timp să mă ocup de tipărire.

P.R: Ştiu că la Universitatea de Stat din Arizona există o librărie care găzduieşte o colecţie specială numită „Florentin Smarandache".

F.S: Da, la Arizona State University din Tempe, lângă Phoenix, şi mai există încă una la Universitatea din Texas, la Austin, unde sunt, tot aşa, multe cărţi şi manuscrise, documente, fotografii, reviste, destule în limba română. Le-am donat începând din primii ani când am sosit în Statele Unite şi eram în Phoenix, lucram ca inginer la Honeywell, o mare companie de computere, şi pentru că am început colecţia în Arizona o continui tot acolo. Să fie fondul unitar.

P.R: Domnule profesor Smarandache aţi fost nominalizat la premiul Nobel pentru literatură, pe anul 2011.

F.S: Aşa este. A fost o surpriză şi pentru mine. De la Academia Dacoromână. Mulţi ziceau că se aşteptau la ceva în matematică, dar nu există un premiu Nobel în matematică. Revenind la literatură mă consider mai degrabă un scriitor de avangardă, un scriitor experimental, plus că am publicat în trei limbi, obligat de împrejurări. În România am scris în română, am fost în Maroc doi ani şi am scris în franceză, bazat pe clişeele limbii franceze şi pe demontarea lor, apoi am ajuns în America, o parte dintre cărţi mi-am tradus singur, altă parte a fost tradusă de alţii şi, în ultimul timp, a trebuit să scriu unele lucruri direct în engleză. Desigur, în română simt cel mai bine. În română pot jongla cu expresiile, cu vocabularul. În franceză şi în engleză am creat cumva artificial. Unele manuscrise au fost revăzute de vorbitori nativi ai limbilor respective, dar consider că am introdus un nou stil prin acest paradoxism, prin deturnarea expresiilor, ori a clişeelor de limbă, creând, într-adevăr, poeme în totalitate în acest stil. Un volum de-al meu intitulat „Le sens du non-sens" („Sensul nonsensului") a fost apreciat chiar de Eugen Ionesco, care mi-a trimis o scrisoare pe când eram în Maroc.

P.R: Iată ce mică e lumea domnule profesor, aşa...

F.S: Mai ales cu tehnologia de astăzi.

P.R: Şi mai ales cu tehnologia de astăzi. Sunteţi mulţumit de ceea ce aţi făcut?

F.S: De unele sunt, de unele nu. Mereu trebuie să lupt. Unele noţiuni sunt recunoscute, altele sunt contestate. Încă am noi idei pe care vreau să le materializez, ştiinţific vreau să zic, sau literar, să creez noi articole, sau noi cărţi. Mereu sunt ocupat cu diverse proiecte. Deci, parţial sunt mulţumit, parţial sunt nemulţumit şi parţial sunt în dubiu, ca-n logica neutrosofică. De fapt în logica neutrosofică există şi un 1^+ din analiza non-standard, adică o propoziţie care este adevărată în toate lumile. Noţiunea de Toate Lumile a fost introdusă de Leibniz, pentru că sunt noţiuni sau propoziţii care sunt adevărate într-o lume, într-un context, într-un spaţiu ştiinţific, dar sunt false în alt spaţiu ştiinţific sau sunt parţial adevărate şi parţial false în alt spaţiu. Şi atunci a fost introdusă această noţiune: Toate Spaţiile Posibile.

P.R: Domnule profesor, în opinia dumneavoastră, viaţa este experienţă sau experiment?

F.S: Amândouă, şi combinaţie şi întâmplare şi mai multe.

P.R: Viaţa este frumoasă aşa cum este ea.

F.S: Şi frumoasă, şi dificilă, şi urâtă uneori şi asta pentru toată lumea, şi pentru miliardari şi pentru persoanele celebre, pentru că fiecare are şi prieteni şi duşmani şi persoane ignorante lor, şi lucruri care-i plac şi lucruri care nu-i plac. Aşadar, nu poţi să fii numai „super" în toate sau numai negativ mereu. Părerea mea.

P.R: Spuneţi-mi, în zona în care locuiţi dumneavoastră există români?

F.S: Din păcate nu există. Sunt singurul român aici şi de aceea n-am altceva de făcut decât de citit şi de scris. Când am locuit în Phoenix era o comunitate de români, considerată cam în jur de 30.000 de persoane. Aveam o biserică ortodoxă, fiinţau mai multe biserici penticostale şi baptiste, am fost pe la câteva. La biserica ortodoxă veneau şi formaţii muzicale din România. Ne întâlneam la unii români acasă, discutam, schimbam ziare, reviste. Aici sunt singur, ţin legătura doar prin telefon şi e-mail, uneori prin scrisori.

P.R: Este complicat să fii singur într-o lume atât de mare? Exceptând în mijloacele moderne.

F.S: Da, este dificil pentru că pur şi simplu n-ai cu cine schimba o vorbă... Eu schimb vorbe numai cu cărţile, cu computerul, cu telefonul. Altfel m-aş plictisi. De aceea citesc mult şi scriu mult. Când mă duc în România mă simt excelent, pentru că merg cu prietenii, ies în centru, discutăm, spunem poante, fiecare ce s-a mai întâmplat, ce noutăţi. E nemaipomenit. De aceea abia aştept întotdeauna să vin în ţară să-mi văd prietenii şi rudele. În Franţa m-am simţit iar excelent. Dar, de unul singur, mă năpustesc pe telefon, stau şi câte o oră la receptor cu X, cu Y, prieteni din România, din Franţa, din Canada, din Statele Unite.

P.R: Domnule profesor, sigur că e foarte complicat să fii singur, dumneavoastră nu sunteţi singur, aveţi lumea sau lumile dumneavoastră în care excelaţi, în care lucraţi. Există o poezie a vieţii chiar şi în singurătate. Ce proiecte aveţi?

F.S: Sunt mereu implicat în diverse proiecte. Acum lucrez la ceva de geometrie sintetică, de exemplu, cu un prieten din Craiova, profesor de matematică, Ion

Pătraşcu. Pregătesc, împreună cu francezii, conferinţa de la Chicago de fuziunea informaţiei unde avem lucrări despre Teoria Dezert-Smarandache, în iulie. În august: o conferinţă în Japonia despre calculul neutrosofic care este bazat pe logica mea neutrosofică. Apoi diverse lucrări, interpretarea neutrosofică a daoismului cu un inginer din Beijing, Fu Yuhua. Şi acum facem o abordare neutrosofică a filosofiei lui Confucius, tot chinez, clasic, pentru că interpretăm ideile în acest fel neutrosofic, adică ce a spus Lao Tzi policianul-filozof în Tao Te Ching sau daoism. Dar interpretăm şi negativ. Adică, o propoziţie <A> o interpretăm şi ca <nonA>, deci opusul ei, dar şi <A> şi <nonA> împreună pentru că pot avea şi părţi comune. Aceasta înseamnă neutrosofizare. O serie de profesori chinezi au fost atraşi în acest studiu; avem câteva cărţi traduse în chineză. De asemenea, în literatură am nişte idei de scriere a unor cărţi „pe dos", paradoxiste, adică aşa cum nu trebuie făcut. În Statele Unite există volume „How to do": cum să faci grădinăritul, cum să devii celebru (!) de exemplu, cum să te afirmi, sau cum scrisese Jerome K. Jerome, „Arta de a nu scrie un roman". Eu fac arta de a nu face bună politică, şi cum să

nu te afirmi, deci invers sensului comun, în sens ironic. De asemenea, vreau să mai experimentez noi proceduri tehnice de a face artă electronică. În fizică şi în matematică, mai nou, lucrăm pe multi-spaţii: combinarea de spaţii eterogene (care pot fi şi contradictorii), adică, în mod analog, neutrosofie şi paradoxism. Din ce cauză? Pentru că am observat că în realitate nu există spaţii omogene cum le învăţăm noi în matematică, ci combinări. De pildă: o parte este spaţiu Hilbert, altă parte este spaţiu Banach.

Împreună cu profesorul Ovidiu Şandru din Bucureşti, colegul meu de facultate, de la Craiova, ne-am gândit la nişte modele de geometrii de-ale mele, adică combinarea formelor neuclidiene şi euclidiene în acelaşi spaţiu. El, deja, a scris un articol.

Memoriile de călătorii pe care continui să le public, în serial, în revista din Craiova „Constelaţii diamantine".

Împreună cu doi cercetători din Franţa, Arnold Martin şi Christophe Osswald, lucrăm la noi metode de fuziune a ‚funcţiilor de credinţă' [în engleză *belief functions*], folosite în fuziunea informaţiei şi în Teoria Dezert-

Smarandache, şi noi metode de ‚specificitate' şi *Bayes*-ianiate.

Sunt multe proiecte, lucrez, curios, cam la toate în acelaşi timp! Dacă aş rămâne numai într-un proiect m-aş plictisi, mi s-ar părea rutină. Tocmai pentru a tăia monotonia mă mutam dintr-o parte în alta, dar unii mi-au atras atenţia: „vezi că te şi pierzi în toate", ceea ce este adevărat.

Am şi nereuşite în unele părţi, trebuie să lucrez mai profund în acele domenii, de exemplu, în fizica cuantică ar trebui să studiez mai adânc, dar neavând acces la un laborator modern m-am bazat mai mult pe teorii deja existente şi de aceea am tot ezitat în acest domeniu.

P.R: Şi totuşi, revin cu întrebarea: când aveţi răgazul să visaţi?

F.S: Uneori şi noaptea visez formule! Jean Dezert îmi spune: uite încearcă să faci o formulă pentru combinarea informaţiilor în felul următor, sau repartizarea maselor conflictuale (adică mase paradoxiste) să fie diferită de ce s-a mai făcut până acum. Cred că există vreo 50 de formule în Teoria Dezert-Smarandache până acum. Jean face aplicaţiile. Şi aşa am început.

Când să visez? Tot timpul visez. De fiecare dată am agenda: ce fac mâine? Când trece luna: ce am realizat luna aceasta? Când trece luna, la fel, mă uit în statisticile electronice ale universităţii să văd câte accesări au fost la cărţi, şi care sunt cărţile cele mai citite, care sunt articolele cele mai descărcate, care sunt lucrările unde sunt atacat. Sunt atacat în câteva idei, dar atacul acesta este bun şi duşmanii devin constructivi, pentru că, pur şi simplu, te ţin în priză să lucrezi mereu, să faci mai mult, mai bine, tot timpul.

Privind accesările la internet, scuzaţi-mă ca trec de la o idee la alta, aşa îmi e şi mintea şi creaţia, sunt cam în jur de 7.000 de accesări pe zi, ceea ce este mulţumitor.

P.R: Enorm!

F.S: Site-ul meu este cel mai accesat de la universitate. Sunt 2-3 milioane de vizitatori pe an din peste 100 de ţări. Am rămas surprins, din ţări de prin Africa, nu vorbesc de Europa, America, se accesează site-ul meu. Primesc tot felul de e-mailuri, întrebări de la diverse persoane. Ce părere ai de treaba asta, ce părere ai de cealaltă. Studenţii care mă întreabă să-i ajut să-şi termine fie tezele de doctorat, fie teze de masterat. Şi pe

mulţi i-am ghidat, de aceea mulţi au şi lucrat în cercetări de-ale mele. Am ajuns în prezent la 160 de cărţi la care sunt autor, coautor, editor, sau coeditor. Parcă mă sperie şi pe mine.

P.R: O ultimă întrebare: ce spune omul Florentin Smarandache când specialistul, când profesorul, când omul de ştiinţă Florentin Smarandache îl poartă de colo-colo prin aceste lumi?

F.S: Omul zice să mai facă o pauză, să meargă pe o insulă înm mijlocul mării şi să stea acolo, să viseze fără să citească, fără să scrie, să uite de toată lumea, de toate necazurile, de toate bucuriile, să ajungă la starea fără gânduri. Ăsta este idealul pentru deconectare, pentru uşurare sufletească, pentru scăparea de depresie, de stres, de toate. Cam lucrul acesta încerc să fac. Când călătoresc nu mai deschid computerul. Dar, totuşi, acolo citesc şi scriu pentru că merg prin muzee, prin expoziţii.

Încerc să învăţ expresii din limbile în care mă duc. De exemplu, reuşesc acum să mă descurc şi în spaniolă. Cu o spaniolă rudimentară, dar pot să comunic, pot să înţeleg ce-mi zic, pot să citesc şi să descifrez binişor în muzee. Când am fost în America Centrală, astă iarnă, în

Nicaragua, Costa Rica, şi Panama, am reuşit să citesc. Mulţi nu vorbesc engleza, deci trebuie să întreb în spaniolă. Eu sunt fluent în engleză şi franceză. Am fost în Rusia, de exemplu, am avut un seminar la Institutul de Experimentări Fizice şi Fizică Teoretică de la Puşkino, de lângă Moscova, şi am reuşit să învăţ literele chirilice. N-am făcut rusă în şcoală, dar am învăţat alfabetul, şi în cartea mea „Mama vitregă Rusia" am aşternut expresii destule expresii ruseşti. Am fost în India, am memorizat expresii în hindi, le-am şi pus într-o carte. Şi acum mi-aduc aminte de ele: *dhan'yavād* – mulţumesc. Am stat în Turcia, învăţasem ceva turceşte şi mă descurcam, am enunţat destule expresii în limba turcă în jurnalul de lagăr. În iraniană iar, *muchakera* – mulţumesc. Multe formule lingvistice din acestea spun oamenilor şi ei râd. În arabă, când am fost în Maroc, deprinsesem expresii.

În Maroc predam în limba franceză matematica şi învăţasem să număr în arabă, iar proprietara mi-a zice odată: „Ooo, şi fetiţa noastră de cinci ani ştie să numere tot până la cinci, ca dumneata"!

P.R: Asta este!

F.S: Vreau să accentuez că diversitatea mi-a plăcut. De aceea am scris în trei limbi, cu expresii în diverse limbi, şi am creat în felurite domenii. Acum mă gândesc la nişte idei-paterne în istorie, paterne în sociologie, pentru că am trăit în societăţi variate cu diferite religii: ortodoxie în România, islam în Maroc şi Turcia, în America mai mult catolicism şi protestantism - şi vroiam să văd ce ecomun şi ce e diferit. Am şi prieteni, de exemplu, musulmani, evrei, creştini; scoatem şi reviste internaţionale. Deci să să am idee despre toate. Am vrut să ştiu din cât am putut. Să vizitez multe ţări ca să cunosc şi lumea de pe stradă, nu numai ce este în cărţi, să cunosc şi partea neoficială, să întreb pe fiecare: ce părere aveţi, ce-i mai bine, ce-i mai rău...

P.R: Adică ce este viaţa.

F.S: Da, exact, ce este viaţa.

P.R: Eu vă mulţumesc domnule profesor.

F.S: Şi eu vă mulţumesc.

Florentin Smarandache şi Eugen Evu, mai 2011, Deva, Romania

Pseudo editorial

Întrebare şi răspuns:

Eugen Evu:

Dragă prietene dr. Florentin Smarandache, cunoscând de mult timp activitatea Dvs în domeniul neurosofiei, matematicii cuantice, cercetării-inclusive în zonele colaterale ale Creativităţii-poieion, şi ştiind că aţi fost printer, cei nominalizaţi pentru un premiu Nobel în straniul an 2011,.. am resimţit împreună cu numeroşi susţinători din ţară şi din diaspora, emoţia acestei aşteptări…Ştiu din discuţiile cu Dvs la Hunedoara, câte ceva despre noile paradigme şi un anume " flux" oscilatoriu, al subiectivităţilor, etc.

Prof. Pătraşcu ne-a onorat cu un articol despre Dvs, inclus în acest număr… Eu v-aş fi conferit premiul pentru extraordinarul mesager al interculturalismului care sunteţi, pentru rara nobleţe de a purta ca un ambasador inimos românesc, prietenia dintre Oameni… Şi pentru un special poliedrism structural al Dvs.. Vă rog să comentaţi " la rece", fenomenul Nobel, sub aspect organizatoric, aşa cum l-aţi înţeles…

Florentin Smarandache :

Conform site-ului oficial al Fundaţiei Nobel se primesc anual în jurul a 250 de propuneri pentru acest premiu în literatură. Alegerea nu poate fi obiectivă în domeniul umanistic. Intervine poziţia socială a celor nominalizaţi, conjunctura politică a momentului respectiv, "gusturile" şi, mai ales, relaţiile (cine îţi face "lobby"). Există destule lupte de culise între cine să ia şi cine să nu ia. Au fost scriitori titani refuzaţi, precum Lev Tolstoi (rus, 1828-1910), James Joyce (irlandez, 1882-1941), Jorje Luis Borjes (argentinian, 1899-1986), iar alţii cărora li s-a acordat premiul fără să fi făcut gaură în cer cu scrierile lor, dau câteva exemple: B. Bjornson, P. von Heyse, etc.

Sunt diferenţe minime, poate chiar deloc, între unii care au luat şi alţii care nu au luat. N-ar trebui ca România să aibă "Complexul Nobel", fiindcă şi alte naţii mici cu premianţi Nobel au literatura lor tot necunoscută în lume! De pildă polonezii au trei laureaţi: Sienkiewicz, Reymont, Szymbonska, dar n-am văzut prea multe referinţe româneşti sau străine la operele acestora. Cel mai mult contează limba de circulaţie internaţională sau regională în care scrii. Până la urmă tot cititorii vor

decide. Peste o sută, două de ani scriitorul X care nu mai interesează pe nimeni va cădea în desuetitudine şi uitare - cu premiile lui cu tot!... mai ales că atunci vor fi alte situaţii politice şi alte puteri care vor decide. Iar gusturile şi stilurile estetice sunt în permanentă schimbare…

Cetatea Devei, România

Interviul *domnului FLORENTIN SMARANDACHE*
difuzat la Radio Oltenia, Craiova,
în cadrul emisiunii CEASUL DE TAINĂ,
02.06.2011, ora 20^{30},
moderator dna Liliana Hinoveanu
[puţin editat]

Bună seara dragi prieteni şi bine v-am regăsit la o nouă întâlnire cu emisiunea CEASUL DE TAINĂ.

Sunt Liliana Hinoveanu şi vom fi împreună până la ora 21^{30}. În regia tehnică de montaj voi fi ajutată de colega mea Violeta Tudor.

***- - - -

Cum l-aş prezenta şi pentru mine este foarte greu! Să spun că este matematician, să spun că este scriitor, nu ştiu, poate că ne va lămuri chiar domnia sa ce este, pe parcursul dialogului nostru.

Liliana Hinoveanu (L.H.): Bună seara şi bun venit la emisiune, domnule Florentin Smarandache!

Florentin Smarandache (F.S): Bună seara, Liliana Hinoveanu.

L.H: Mă bucur că ne reîntâlnim pe calea undelor, după mulţi ani care au trecut de la primul interviu pe care l-am realizat aici la Radio Oltenia Craiova, când tu te aflai într-un scurt popas pe meleagurile natale, pe meleagurile olteneşti. Aşa că, iată, avem multe de povestit de atunci şi până acum, pentru că sunt sigură că ai o carte de vizită impresionantă - cel puţin acest lucru este dovedit de preocupările tale, care sunt diverse şi, care, cred că vor uimi ascultătorii. Dar să începem cu începutul. Cine este Florentin Smarandache?

F.S: Păi, simplu, nu ştiu cum să încep. Sunt născut la Bălceşti, Vâlcea. Am făcut Şcoala Generală la Bălceşti, apoi Liceul Pedagogic la Craiova, trei ani şi doi ani la

Râmnicu Vâlcea, Facultatea de Informatică la Craiova, apoi am luat un doctorat în Teoria numerelor la Universitatea de Stat din Chişinău şi am mai făcut studii post doctorale prin America, la diferite universităţi: la New Mexico State University în Last Cruces, la un laborator de cercetare din Los Alamos Am prezentat multe articole şi seminare pe la diverse universităţi din lume. Am vizitat 40 de ţări şi am scris în multe domenii: matematică, fizică, filosofie, literatură, artă, economie.

Laboratorul Naţional de cercetări ştiinţifice din Los Alamos, New Mexico

L.H: Asta ar fi pe scurt cartea de vizită a lui Florentin Smarandache, dar, pentru că spaţiul radiofonic din această seară este generos cu noi, o să ne oprim şi o să stăm de vorbă despre fiecare dintre aceste laturi ale activităţii tale, Florentin Smarandache. În primul rând matematicianul, cum a pornit el la drum după terminarea facultăţii?

F.S: Colaboram la diverse reviste de matematică din ţară, din străinătate, mai întâi cu lucrări de matematică generală, matematică de liceu, probleme propuse pentru Olimpiade, rezolvări de probleme din Gazeta Matematică şi din diverse reviste din ţară, Revista Matematica a Elevilor din Timişoara, Revista Licăriri din Craiova, Revista Sfera din Băileşti, o revistă din Câmpulung. Apoi reviste din străinătate: Crux Mathematicorum din Canada, o revistă din Elveţia, apoi reviste din Statele Unite: American Mathematical Mountly, Mathematics Magazine şi, după aceea, am trecut la cercetare scriind diverse articole de teoria numerelor şi geometrie neeuclidiană. La fel am colaborat pe la diverse publicaţii, am pus şi pe Internet multe articole şi cărţi şi am prezentat diverse lucrări la conferinţe internaţionale din

multe ţări: Statele Unite, Canada, Franţa, India, Indonezia, Australia, Suedia, Germania, etc. Nu mi le aduc acum aminte pe toate.

L.H: Nici nu trebuie spuse toate dar, oricum, important este, iată, că foarte multe reviste au găzduit cercetările lui Florentin Smarandache în domeniul matematicii.

F.S: Da. Am făcut apoi nişte generalizări, m-a interesat logica modernă şi am generalizat logica fuzzy la o logică pe care am numit-o „neutrosofică", şi asta, pornind de la fotbal ca un mare chibiţ al Universităţii Craiova.

L.H: Care, din păcate, se află într-o situaţie delicată, acum.

F.S: Din păcate am citit în ziarele de exil că a picat în Liga a doua.

Era vorba de o logică pe trei componente: componenta de adevăr, fals, şi neutru. De aici a venit numele de „neutrosofică". La fel ca la fotbal: a câştiga, a pierde, sau a face meci neutru. Şi, au fost teze de doctorat la câteva universităţi despre această logică. De exemplu, în

Australia - a fost la Quesland University, în Statele Unite - la Geogia State University în Atlanta.

Când am emigrat în Statele Unite, un grup de francezi m-au contactat şi mi-au zis să fac matematică aplicată. La fel şi americanii, sunt pragmatici şi vor să vadă la ce se aplică cercetările şi teoriile din ştiinţă. Şi datorită acestui lucru, *împreună cu un francez de la Centrul Aerospaţial din Paris (ONERA), numele lui este doctor Jean Dezert, am dezvoltat o teorie care acum este cunoscută şi aplicată. Se numeşte Teoria Dezert-Smarandache.*

Atelier industrial de aeronautică (din cadrul ONERA)

Şi există, la fel, *teze de doctorat din multe părţi ale globului, foarte multe în Franţa şi în Quebec*, despre această teorie.

Universitatea din Québec

A fost o teză de masterat în Iran, au mai fost aplicaţii ale acestei teorii în Australia, aşadar în multe instituţii. Teoria are aplicaţii în domeniul aerospaţial, în cercetarea militară, în medicină, şi în robotică. De exemplu, un robot îşi construieşte o hartă în jurul său pentru a detecta obstacolele. *În acest sens, s-a ţinut o teză de doctorat în China.* Avem şi o carte tradusă în limba chineză, de aceşti doctoranzi, care trebuie să apară lunile acestea.

L.H: Interesant, iată, cred că ai o stare deosebită în momentul în care ceva îţi poartă numele, Florentin!

F.S: Unele s-au întâmplat să-mi poarte numele, altele nu. Am colaborat cu foarte mulţi cercetători din diverse ţări şi continui să colaborez şi cu români mulţi. Din Craiova, de exemplu, *colaborez acum cu profesorul Ion Pătraşcu de la Colegiul Naţional „Fraţii Buzeşti" pentru nişte teoreme de geometrie omologică.* Alţi colegi din Craiova, matematicieni, cu care mai sunt în legătură, Dan Seclaman, apoi cu un profesor de la Universitatea Politehnică din Bucureşti, dar care a absolvit la Craiova, Ovidiu Şandru, şi o serie de colegi de la Liceul Pedagogic din Craiova.

Colegiul Naţional „Fraţii Buzeşti", Craiova, Dolj

L.H: Iată, amintirile au început să-şi facă loc, din ce în ce mai mult, în sufletul tău, Florentin

Smarandache, pentru că au trecut şi foarte mulţi ani de când ai terminat liceul, de când ai terminat facultatea, dar trebuie să le spunem ascultătorilor cum ai ajuns tu în America, pentru că nu a fost uşor până să ajungi în America.

F.S: Nu. Am plecat în 1988. De fapt, eram disperat să plec. Am făcut o cerere pentru o excursie în Bulgaria, iar de acolo am trecut în Turcia. Am aflat că românii nu aveau nevoie de viză pentru Turcia. Ajuns în Turcia, am fost la Poliţia lor, Şube, unde am cerut azil politic, în Istambul. Am ajuns cu un vapor, cu un vapor bulgar. Pe vapor, mi-au oprit paşaportul pentru că erau numai turişti francezi şi germani, deci occidentali. Eu eram singurul român pe acolo şi au zis că-mi dau paşaportul la întoarcere. Vaporul a oprit în Istambul, am coborât pe ţărm şi nu m-am mai întors. De la Şube, poliţia turcă m-a băgat într-un hotel, unde, timp de o săptămână ne-au ţinut acolo - am mai întâlnit şi alţi români - şi ne-au verificat. Verificau că unii puteau să fie spioni, de exemplu. Şi ne-au trimis apoi în lagăr. Am stat în lagăr aproape doi ani de zile la Istambul, şi, apoi, ne-au mutat în Ankara. Eram sub egida ONU şi primeam ceva ajutoare, dar cam

insuficiente, să zic. Fiecare trebuia să ne descurcăm cum puteam. Am scris şi o carte de memorii „Fugit - Jurnal de lagăr", în care am descris viaţa de acolo, cum supravieţuiam, ce munci necalificate am desfăşurat. Am lucrat la roabă dacă vreţi, am lucrat în construcţii, am lucrat la şlefuit de marmură, am lucrat la făcut curăţenie, pentru a supravieţui, şi am avut şi o îndemânare mai bună să zic, ghid pe la turiştii francezi, care m-au mai ajutat.

L.H: A fost o perioadă dificilă din viaţa ta.

F.S: Da, a fost foarte dificilă. Credeam că nu mai putem emigra. Unii erau disperaţi. Au fugit mulţi din lagărul din Turcia, s-au dus în lagărul din Grecia, dar pierdeau drepturile de la ONU, deci nu mai primeau ajutoare. În lagăr, am stat şi 70 de inşi într-o baracă. Am făcut nişte poze să le am amintire de acolo.

L.H: Destul de greu, cumplit cred că a fost.

F.S: Da. Apoi am făcut actele în Istambul, actele mari, actele mici, până am reuşit să emigrez în Statele Unite. De fapt trei ţări ne luau atunci: Statele Unite, Canada şi Australia. Fostele colonii engleze. Eu am aplicat şi la francezi şi luasem şi viza franceză, dar am vrut să merg în America, deci am rămas pe Statele Unite.

L.H: De ce ai ales America? Pământul făgăduinţei sau credeai că e altfel?

F.S: Era un vis pentru toată lumea, pentru majoritatea, să mergem acolo, să vădem ce e acolo; eu foarte curios, foarte înnebunit, mă rog, de bunăstarea care putea fi acolo. Dar, şi în exil n-a fost uşor.

Phoenix, Arizona, S.U.A.

Am lucrat la început ca ajutor de programator în Pheonix, Arizona, la o companie de computere. După un an, când mi-am perfecţionat engleza, pentru că în liceu eu făcusem franceză şi latină, nu învăţasem engleză, m-au avansat inginer. Am lucrat aproape cinci ani şi am fost

concediat după aceea pentru că nu mergea bine compania, au fost câteva mii de muncitori concediaţi şi a trebuit, din nou, să-mi caut un post şi am aplicat, din nou, pe unde am nimerit, am luat-o pe colégii şi universităţi până când am găsit postul acesta de la University of New Mexico, unde sunt şi acum. De 14 ani sunt acolo.

L.H: Aşadar, ai devenit constant în ceea ce priveşte activitatea, constant în sensul că ai rămas la New Mexico. Dar, iată, prin câte etape a trebuit să treci ca să ajungi în acest loc şi în acest moment, Florentin Smarandache. Deci, nu este uşor nici în altă parte!

F.S: Nu, nu, este destul de dificil. Ce ne omoară pe noi în exil este singurătatea. Adică nu prea avem prieteni, de aceea eu cam tot timpul citesc şi scriu, stau pe internet sau la telefon pentru a mă socializa, în acest fel, cu prietenii şi cu rudele din ţară sau din străinătate. Dar avem bani mai mulţi.

L.H: Deci, există un echilibru, să zicem.

F.S: Disigur, un echilibru.

L.H: O viaţă, din punct de vedere material, mai bună dar, din punct de vedere sufletesc, există acel

handicap al singurătăţii sau, eu ştiu, al depărtării de cei dragi, de cei cu care ai putea să stai de vorbă, să schimbi impresii, dacă ai fi zi de zi acolo. Nu ştiu ce e mai bine.

F.S: Da. Se compensează una pe cealaltă cum aţi zis. Depinde de fiecare ce vrea. Acum eu am apucat-o pe un drum, trebuie să termin, să iau o pensie şi apoi să mă retrag, probabil în România.

L.H: Acasă la Bălceşti, sau nu chiar acasă la Bălceşti, dar acasă, în România.

F.S: Acasă, dar probabil în Oltenia, la Craiova, sau Râmnicu Vâlcea. E zona mea.

L.H: De câte ori vii acasă, şi am înţeles că vii nu foarte des, dar oricum vii, pentru că acolo o ai pe mama ta, ce simţi?

F.S: La 2 ani vin, la fiecare 2 ani.

L.H: Ce înseamnă pentru tine această călătorie în România, de fiecare dată?

Institutul de Fizică Atomică

din Măgurele, România ←

F.S: De fiecare dată mă bucur că vin în România. Mă întâlnesc cu rudele, o ţinem numai în petreceri ca acum, prezentări, interviuri, călătorii. Am fost la Râmnicu Vâlcea, unde au fost Zilele Vâlcene. Vâlcea a fost atestată documentar la 20 mai 1388 şi la 20 mai 2011 a fost o festivitate unde am participat şi eu. Au mai fost invitaţi academicianul Răzvan Teodorescu şi scriitorul Dinu Săraru, care este din Slătioara, Vâlcea. Apoi, am fost la Academia Română, la Bucureşti, unde, am avut o prezentare despre Teoria Dezert-Smarandache, pe 25 mai. Pe 26, am fost la Institutul de Fizică Atomică de la Măgurele. Am avut şi acolo o prezentare cu mici contribuţii de fizică. Am fost invitat de profesorul Marian Apostol de la Institutul de Fizică Atomică din Măgurele.

Institutul de Fizică Atomică Măgurele, România

După aceea, am plecat în Valea Jiului, unde aveam nişte prieteni. Am fost la Petroşani, Uricani, Vulcan, după aceea la Hunedoara.

L.H: Ai călătorit ceva în această vacanţă!

F.S: Da, în Hunedoara am întâlnit nişte prieteni: Eugen Evu, Ion Urda, Gheorghe Niculescu, Elisabeta Kocsik - scriitori. După aceea, de la Deva am luat trenul înapoi spre Craiova. Am ajuns la trei noaptea în Craiova. La patru dimineaţa, am fost la Bălceşti, cu un taxi de noapte.

L.H: Aventuri chiar şi în România, Florentin! Nu ţi-ai pierdut spiritul de aventură care te-a caracterizat şi sper să te mai caracterizeze, nu? Pentru că tu şi călătoreşti foarte mult, nu numai în România. Am înţeles că totuşi călătoreşti şi în alte părţi ale lumii!

F.S: Da, am vizitat 40 de ţări şi am scris „Memoriile de călătorie". Am volumul „Frate cu meridianele şi paralele". Am ajuns la volumul şase, dar am mai publicat şi cărţi independente. Deci, am zece volume de călătorii: „India Magică", „Exotica şi cutremurătoarea Indonezie", „Mama vitregă Rusia" şi „Profesor în Africa" - despre

Maroc. Am fost doi ani profesor în Maroc, în perioada 1982-1984.

L.H: Aşadar, aceste experienţe, aceste călătorii te-au făcut să continui să scrii. Şi, acum, ne îndreptăm către Florin Smarandache – scriitorul, pentru că tu ai foarte multe cărţi apărute şi ai şi inventat o mişcare literară care se numeşte paradoxism, nu? Curent de avangardă este acesta şi mulţi scriitori de pe glob au aderat la paradoxism.

F.S: Da, am publicat şase antologii despre mişcarea paradoxistă, cu câteva sute de scriitori din zeci de ţări şi în mai multe limbi. A apărut chiar recent, acum o lună sau două, volumul şase al antologiei. În acesta erau mai mulţi români. Ceea ce este interesant este că am folosit acest paradoxism şi în ştiinţă, prin combinarea informaţiilor conflictuale, care se foloseşte în această combinare la robotică, şi a rezultat acea Teorie Dezert-Smarandache.

F.S: De asemenea, în logică, prin partea de adevăr şi fals în acelaşi timp - care este partea neutră - a rezultat logica neutrosofică, care este o generalizare a logicii fuzzy.

În artă, am mai folosit - considerând out-arta - artă în afara artei, cam aşa ceva, tot un amestec de artă şi neartă.

În fizică, de asemenea, de la materie şi antimaterie, şi am zis amestec de materie şi antimaterie care rezistă împreună şi s-a numit „nematerie". Şi aceasta este legată în prezent cu neparticula, care este o invenţie a unui profesor de la Harvard, dar este o parte din nemateria mea. Neparticula este o parte din particulă, ca să zic aşa ceva.

L.H: Ţi-a plăcut întotdeauna să cauţi ceva care este altfel decât ceea ce fac alţii, să găseşti anumite concepte care să-ţi aparţină şi să te definească şi care să fie moderne.

F.S: Da, acestea au generat multe articole, multe cărţi şi colaborez cu destui oameni de ştiinţă în acest domeniu. De exemplu, anul trecut am lucrat în Franţa două luni la ENSIETA, Şcoala de Studii Superioare de Inginerie din Brest, iar acum doi ani am lucrat la Forţele Aeriene Americane, tot în vară, două luni, în statul New York, sub egida Universităţii de Stat din New York, la Institutul de Tehnologie SUNY IT (State University of New York Institute of Technology). Şi vreau să accentuez aplicaţiile

acestea ale paradoxismului în ştiinţă, pentru că au fost multe curente literare, dar nu au fost folosite în ştiinţă.

L.H: Deci, iată, tu ai creat o punte între ştiinţă şi literatură, nu?

F.S: Într-adevăr.

L.H: Ceea ce este foarte important, pentru că eu cred că toate aceste discipline nu trebuie să existe independent. Ele există într-un angrenaj, într-un mecanism, ceea ce cred că ai reuşit tu să faci prin toate aceste lucruri: matematică, fizică, artă, literatură, şi filosofie.

F.S: Şi filosofie, aplicaţii şi în filosofie prin tot acea neutrosofie, care este o generalizare a dialecticii. În dialectică se pun împreună contradicţiile, cum ar fi <A> şi <nonA>. Deci, o propoziţie sau o idee, şi opusa ei. Dar, am observat că şi părţile neutre dintre ele influenţează relaţia dintre <A> şi <nonA>. Pentru că o parte din acestea pot fi atrase fie în stânga, fie în dreapta, fie către <A>, fie către <nonA>. Şi, a rezultat această neutrosofie, care este de fapt o metafilosofie, o interpretare a filosofiei, prin care se deduc idei şi şcoli contradictorii, dar care au totuşi părţi comune. Pentru că, la fel ca şi în

logică paraconsistentă, contradicţiile pot fi adevărate în acelaşi timp.

- -

L.H: Iată, discutăm despre filosofie, despre fizică, despre matematică, dar discutăm şi despre poezie. În toate acestea există poezie, dincolo de scrierile tale, cărţile tale cu poeme?

F.S: Da, am făcut poezie tehnică, să-i zic aşa, bazată pe anumite clişee. În limba franceză am scris două volume când eram profesor în Maroc (1982-1984): un volum se numeşte „Sensul nonsensului", în care luam clişeele limbii franceze şi le interpretam în sens invers, producând ceva comic, şi încă un volum „Antichambres et antipoésies, ou bizarreries", tot în franceză. Iar în română am un volum, tot experimental, „Distihuri Paradoxiste", care se bazează, la fel, pe contradicţiile semantice a două versuri. Dar contradicţii care, totuşi să ţină versurile împreună şi să definească titlul. Primele mele poeme au fost metaforice, deci am început în mod obişnuit, iar prima poezie s-a numit „Cifrele au început să vibreze", adică am trecut de la ştiinţă la poezie.

L.H: Nici nu se putea altfel. Dacă ne întoarcem în literatura română şi ne gândim că şi Ion Barbu, alias Dan Barbilian, a fost matematician şi a scris poezie, şi ştim cu toţii cum se poate caracteriza poezia lui Ion Barbu. Iată că şi Florentin Smarandache a păşit către acest teren minat, aş spune eu, al poeziei. Sau greşesc?

F.S: Nu. Ion Barbu a scris o poezie mai mult ermetică şi afirma că există un punct unde geometria se intersectează cu poezia. El a fost un geometru. Eu m-am considerat mai mult un algebrist, iar acum fac matematică aplicată. Se caută mai mult matematica aplicată. Ne-au invitat, de exemplu, şi la NASA, la NATO, am fost la Universitatea din Berkeley - deci la mari instituţii. Se pune mare accent pe aplicaţii. De acest lucru mi-au atras atenţia atât francezii, cu care colaborez, cât şi nişte prieteni americani, care mi-au zis: „Făi ceva care se aplică şi demonstrează că se aplică! Demonstrează că este important în practică, nu în teorie!"

L.H: Da, cred că este foarte important, teoria este bună până la un anumit punct. Dacă nu reuşeşti să faci ceva care să fie folositor, să se implice în viaţa fiecăruia dintre noi, nu este chiar atât de bine.

Aşadar, către acest domeniu se îndreaptă cercetarea ta acum, Florentin Smarandache?

F.S: Da, fac din ce în ce mai multă matematică aplicată. Vreau acum, de exemplu, să fac nişte *colaborări cu Universitatea Politehnică din Bucureşti, cu profesorul Ovidiu Şandru şi profesorul Luige Vlădăreanu.* Este vorba de studenţi la doctorate în România, dar să facem în conexe şi cu o universitate din America, pentru a atrage diferite fonduri sau diferite sponsorizări în acest fel, dar şi pe studenţi să-i dirijăm spre cât mai multe aplicaţii. Am mai lucrat, împreună cu Ovidiu Şandru, şi geometrie neeuclidiană. Acum vrem, tot aşa, să deschidem nişte drumuri spre probabilitatea subiectivă, nu obiectivă. Probabilitatea obiectivă sau clasică este cea care se învaţă în şcoli, începând din liceu. Dar, cea subiectivă se referă la prezicerea, sau cât de cât prognosticarea, unor evenimente care nu pot fi măsurate exact, deci lucrăm cu incertitudini. Şi în această incertitudine se poate include logica aceasta a mea, de care v-am spus, neutrosofică, pentru că partea aceea de neutru include şi incertitudinea, nesiguranţa. Pentru că multe lucruri nu le putem măsura exact.

L.H: Probabil că această colaborare vă va ţine mai aproape de România, Florentin Smarandache?

F.S: Da.

L.H: Pentru că discutăm, iată, despre diversele laturi ale activităţii tale, muzica îţi place?

F.S: Muzica, îmi place s-o ascult.

L.H: S-o asculţi, bineînţeles. Şi ce fel de muzică îţi place, sau ce interpreţi îţi plac?

F.S: Când vin în România, îmi place muzica populară românească, s-o ascult. Dar îmi place şi muzica folk: Tudor Gheorghe, Socaciu.

L.H: Clasicii muzicii folk.

F.S: Bineînţeles, clasicii muzicii folk. Dar îmi place şi muzica de operă, de operetă. Când eram în Craiova, frecventam teatrul din Craiova, atât teatrul liric cât şi teatrul dramatic. În Turcia şi prin alte ţări, mă duceam la diverse spectacole. Îmi plăceau spectacolele de balet. În maşină, când conduc pe autostradă ore întregi, ascult muzică clasică.

L.H: E mai liniştitoare. Este o muzică bună pentru călătorie.

F.S: Dar, am şi muzică românească, pe care, când conduc prin America şi îi dau drumul, mă simt ca acasă.

L.H: Cum este profesorul universitar Florentin Smarandache?

F.S: În prezent mă simt, să vă spun, obosit, obosit de multe drumuri, de multe lucrări, cercetări. Câteodată zic să mai fac o pauză, dar, ziua următoare îmi revin şi încep din nou să lucrez, să... Îmi vin noi idei. Am o idee, încep o idee, n-o termin, după aceea încep altă idee, şi iar altă idee, apoi revin la prima idee, şi tot aşa. Lucrez la mai multe lucruri, în acelaşi timp.

L.H: Ceea ce nu-ţi oferă posibilitatea să faci pauze?

F.S: Nu.

L.H: Care va fi următoarea carte?

F.S: Următoarele cărţi.....

L.H: Sau următoarele cărţi? Iată, dacă spui că lucrezi la mai multe.

F.S: Cărţi de structuri algebrice, pe care le lucrez cu o profesoară din India, doctor Vasantha Kandasamy, de la Institutul Indian de Tehnologie (Indian Institute of Technology), din Chennay, sudul Indiei.

De asemenea, lucrez cu un chinez, Fu Yuhua, din Beinjing, la interpretarea neutrosofică a filosofiei lui Confucius. Am făcut până acum, am făcut o asemenea interpretare la filosofia lui Lao Tzu.

Prof. F. Smarandache cu Prof. Ion Pătraşcu, în Bălceşti, România, Mai, 2011

Cu Ion Pătraşcu, la o carte de geometrie, geometrie sintetică.

Apoi, îmi scriu memoriile de călătorie. În fiecare vacanţă, iarna sau în mai, ori în august, când nu avem cursuri, fac câte o excursie de documentare prin diverse

ţări, unde vizitez diverse muzee, instituţii. Apoi, lumea de pe stradă, îmi place s-o cunosc, să vorbesc, şi îmi scriu în continuare „Jurnalul de călătorie”. Am ajuns la volumul patruzeci şi doi.

Poate o să mai fac şi ceva artă electronică. Am până acum zece volume de artă electronică făcute în Adobe Photoshop. Pur şi simplu jucându-mă cu funcţiile acelea care transformă culorile sau care deformează o imagine, pentru a face ceva care impresionează ochiul meu. Nu ştiu dacă place şi altora sau nu. Am scris chiar şi o teorie despre acest lucru.

L.H: Aşadar foarte multe preocupări.

F.S: Sper...

L.H: Şi foarte multe cărţi la orizont, semnate Florentin Smarandache, şi, bineînţeles, alături de numele tău, numele colaboratorilor, care nu sunt puţini şi sunt din zone diferite ale globului.

F.S: Exact. Din toate zonele globului.

L.H: Da. Din toate zonele globului. Da, iată, olteanul a reuşit să-i aducă aproape şi să-i unească cu ajutorul ştiinţei, cu ajutorul cercetării. Cred că nu a

fost uşor, dar parcă în momentul în care îţi vezi opera eşti mulţumit. Eşti mulţumit?

F.S: Într-un fel sunt mulţumit de unele lucrări pe care le-am făcut, de altele nu. Noi idei am încă, noi metode. Am avut şi timpi pierduţi, ca să zic. În lagăr, de exemplu, am pierdut foarte multă vreme ăsteptând viza de emigrare, n-am putut să fac mare lucru. În exil, la fel, a trebuit să efectuez munci care nu-mi plăceau neapărat, dar trebuia să supravieţuiesc. Iar, în prezent, continui unele cercetări, încerc noi direcţii, şi cam asta...

- -

L.H: Îmi pare rău că ne apropiem de finalul ediţiei din această seară a emisiunii Ceasul de Taină. Mi-ar fi plăcut să mai stăm de vorbă despre ce înseamnă românul şi americanul Florentin Smarandache, scriitorul şi matematicianul. Dar, poate că o să avem prilejul, în ediţiile viitoare ale emisiunilor noastre, să aflăm cât mai multe despre fiecare moment al cercetării tale, al preocupărilor tale, despre cărţile pe care le vei publica. Ştiu că, într-un timp, ne trimiteai la redacţie din cărţile tale. Multe le am şi eu acasă. Le-am citit şi este foarte interesant

să vezi cum un om poate să se împartă în atâtea lucruri, în atâtea preocupări.

F.S: O să vă mai trimit nişte cărţi, acum, la Radio Craiova. Cărţile care mi-au apărut recent, pentru că le leg şi zilele acestea trebuie să fac nişte plicuri şi să expediez cărţile. O parte le iau în America. Putem ţine legătura şi prin e-mail. Audio ascultătorii care vor să-mi scrie, email meu este fsmarandache@yahoo.com.

L.H: O adresă de care trebuie ţinut cont, stimaţi ascultători, dacă vă place să staţi pe internet şi dacă vă place să-l cunoaşteţi pe Florentin Smarandache.

F.S: Da. Mulţumesc foarte mult.

L.H: Eu mulţumesc pentru acest interviu, Florentin. Mă bucur că ne-am reîntâlnit. Ne-am întâlnit la primul nostru interviu, nu ştiu dacă-ţi aminteşti, când veneai din Franţa. Făcusei, aşa, o escală la Radio France International şi, după aceea, ne-am întâlnit aici la Radio Oltenia Craiova. Iată că, în toamnă, am avut şi eu bucuria să primesc o bursă de la Radio France. Am stat o perioadă la Radio France Bleu Bourgogne, la Dijon, şi chiar la Radio France International, aşa că.....

F.S: Vă felicit mult!

L.H: Mulţumesc mult! A fost pentru mine o experienţă, aşa cum sunt pentru tine toate acele experienţe de călătorie, de a vedea lucruri noi, de a vorbi o limbă străină şi de a afla din preocupările colegilor de breaslă. Mulţumesc mult. Îţi doresc drum bun, să te întorci cu bine acasă şi aşteptăm cărţile tale!

F.S: Şi eu vă mulţumesc la fel şi vă zic: noapte bună!

L.H: La revedere. A fost împreună cu noi Florentin Smarandache. Acum se află la Bălceşti, dar, data viitoare, când vom sta de vorbă, probabil, că vom dialoga din America, dacă se va întâmpla acest lucru.

- -

L.H: La revedere!

F.S: La revedere!

Interviu Mihaela Năftănăilă – Florentin Smarandache
pentru "România liberă"

Cutia cu comori a matematicianului *Smarandache. ...*

Publicat la : 22-11-2011 21:00:00 de redactia@romanialibera.ro (*Mihaela Naftănăilă*) în „ DIVERSE" MN: si in dec 2011 in Scurt Circuit Oltean, nr. 3, pag. 22 http://www.scribd.com/doc/81695769/Scurt-Circuit-Oltean-Nr-3-brie-2011 ,

Interviu PENTRU "România liberă"

Mihaela Năftănăilă - Florentin Smarandache

« Românul care l-a contrazis pe Einstein e din nou premiat. Cercetătorul Florentin Smarandache a adus o nouă inovaţie matematicii, fiind astfel premiat de statul

New Mexico. **(Mihaela Năftănăilă, 22 Noiemb. 2011, România liberă) »**

Mihaela Năftănăilă (MN): ***Ce inseamna pentru dumneavoastra acest premiu?***

Florentin Smarandache (FS)**:** O mare bucurie, deoarece am facut cercetari in structuri algebrice de prin anii '90 (vedeti site-ul: http://fs.gallup.unm.edu/Algebra.htm).
Apoi am colaborat cu profesoara indianca W. B. Vasantha Kandasamy la o serie de carti.

MN: ***Ce ati aflat in ziua in care ati fost anuntati ca l-ati castigat? Care au fost primele reactii?***

F.S. Mai intai am fost anuntati in septembrie, anul acesta, ca suntem selectati printre finalisti.
Mai fusesem finalisti si in anii trecuti.
Am plecat cu masina din Gallup (campusul unde locuiesc) in Albuquerque (vreo doua ore jumatate de condus, circa 140 mile distanta), cel mai mare oras din statul New Mexico.
Organizatorii de la New Mexico Book Award Co-op au listat doua carti finaliste. Iar, cand ne-au declarat castigatori, s-au scuzat ca nu pot sa ne pronunte numele!

MN: ***Cum este să lucrati ca profesor la Universitatea New Mexico? Cum sunt studentii?***

F.S. New Mexico este un stat in desert. Studentii sunt ca la orice universitate: unii staruitori, altii mai putin.

MN: ***V-ar placea sa tineti cursuri si in Romania ? La ce universitati?***

F.S. Da. De exemplu la Bucuresti la un centru de cercetari, de pilda la Institutul de Mecanica Solidelor, unde am prezentat cateva lucrari anul acesta invitat de

profesorii Ovidiu Sandru si Luige Vladareanu.

MN: ***Ce legaturi mai aveti cu tara natala?***

F.S. Am legaturi permanente cu Romania. Trimit lucrari la diverse reviste literare dar si stiintifice. Colaborez cu scriitori romani (Eugen Evu, Ion Urda, G. Niculescu, M. Preoteasa, Janet Nica, Doina Dragut, etc.) si matematicieni romani (in prezent cu profesorii Ion Patrascu, Mircea Selariu, Luige Vladareanu, Catalin Barbu, etc.).

MN: ***Ce parere aveti despre invatamantul romanesc si despre recenta clasificare a universitatilor?***

F.S. Pe vremea cand eram in tara, invatamantul era foarte serios, rigid. In prezent nu mai stiu cum este.

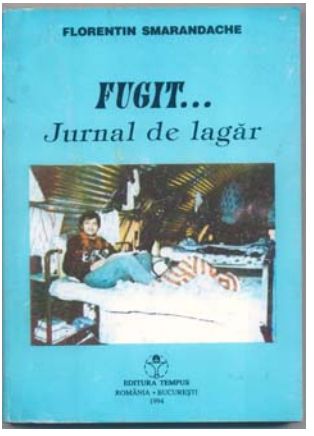

Dar studentii romani in strainatate se descurca foarte bine, avand o baza solida de cunostinte.

MN: ***Cum este sa fii roman in SUA? Cum ati reusit sa plecati din tara?***

F.S. Am plecat din tara in 1988, trecand din Bulgaria in Turcia, unde am cerut azil politic. Revolutia romaneasca m-a prins in lagarul turcesc.

Am emigrat in America in martie 1990.

MN: ***Cum vi se par Facebook si Google? (am vazut ca aveti cont pe facebook).***

F.S: Mi-am facut cont pe Facebook fiindca am calatorit mult si am considerat ca am poze interesante de afisat. Insa nu am timp sa stau mereu pe Facebook ori Twitter, etc.

Google este foarte important pentru cautari, mai ales astazi cand se vorbeste despre o "cultura de computer" cand memoria noastra a devenit... externa!

MN: ***Va pricepeti foarte bine la numere. Puteti sa estimati cat va mai dura "nesuferita" de criza?***

F.S: Din pacate nu pot estima cat va dura criza... Poate cei care au provocat-o, voluntar si involuntar, ar fi mai in masura...

MN: ***Cum se face ca romanii sunt mai apreciati in strainatate decat la ei in tara? Ce explicatie aveti pentru asta?***

F.S: Cred ca aprecierile din strainatate sună "mai tare" in Romania decat cele locale!

MN: ***Pentru cititorii nostril, menţionăm că autorii au introdus in cartea lor o clasa naturala de intervale cu ajutorul careia toate operatiile clasice aritmetice cu numere reale pot fi extinse. Aceste structuri noi isi vor gasi utilizari in calculul matriceal si in domeniile unde metodele elementului finit sunt folosite.***

In acest fel, o valoare fixa este aproximata printr-un interval, dand mai multa flexibilitate rezultatului obtinut.

Autorii au mers mai departe, construind si intervale neutrosofice si intervale fuzzy.

Prof. univ. dr. Florentin Smarandache,
18 noiembrie 2011, Albuquerque, NM

"Ipoteza Smarandache"

Dialog: Puiu Popescu – Florentin Smarandache

(decembrie, 2011)

Puiu Popescu :
(Revista "Observatorul", Toronto, Canada, decembrie, 2011)

- Bun gãsit prieteni,
Fugit irreparabile tempus.
Curand, vom pãşi, în ultima lună a anului 2011 .
Ca, la fiecare sfârşit de an - Observatorul - va invitã la anchetă :
- Ce a însemnat, pentru fiecare dintre noi, anul 2011 şi ce asteptãm de la 2012 ?

Florentin Smarandache:

Anul 2011 a însemnat confirmarea, măcar parţială, a ipotezei mele că nu există limită a vitezei în univers şi se poate construi orice viteză, fiindcă în această toamnă cercetătorii de la CERN au demonstrat experimental de două ori că neutrinii (particule neutre, cu masa aproape de zero, dar nu zero) circulă cu viteze supraluminale. Anul 2012 sper să contribuie la consolidarea Fizicii Supraluminale şi de asemenea a Fizicii Neutrosofice. Fizica Neutrosofică cuprinde legile/teoriile/obiectele fizice <A> împreună cu opusele lor <antiA> şi/sau neutrele lor <neutA> [unde <neutA> înseamnă nici <A> nici <antiA>, ci între ele], deci combinarea de lucruri heterogene contradictorii.

Toronto, Canada, 2012

Interviul domnului FLORENTIN SMARANDACHE

difuzat la ***Radio România Cultural****, Bucureşti*,
în cadrul emisiunii

NĂSCUT ÎN ROMÂNIA,

31.01.2011,
moderator doamna ***Corina Negrea***
[uşor editat]

Corina Negrea* (C.N.): *Florentin Smarandache, invitatul meu de astăzi, este doctor în matematică la Universitatea „New Mexico”, din Gallup, New Mexico, Statele Unite. A plecat din ţara în septembrie 1988 şi, înainte de a cere azil politic în Statele Unite, a stat un an şi şapte luni în lagărul pentru refugiaţi politici din Istanbul.

Florentin Smarandache (**F.S**): Era un lagăr deschis, puteam să lucrăm, dar ilegal, pentru a câştiga ceva bani. Eu am fost ajutat de Asociaţia Germană de Matematică din Berlin, *Zentralblatt für Mathematik*, unde eram recenzent la articole de teoria numerelor, care mi-au trimis nişte bani, şi Societatea Regală de Matematică din Spania, printr-un profesor, Francisco Bellot Rosado, la fel, mi-a expediat bani, cărţi. Şi mai lucram pe unde puteam, munci, bineînţeles, ordinare: am lucrat la încărcat de bălegar, la făcut curăţenie, am cărat cu roaba pe şantier - deci am prestat munci din acestea necalificate, pentru a supravieţui.

C.N: ***Revoluţia din decembrie 1989 v-a prins în lagărul turcesc. În 1990 nu v-aţi gândit să vă întoarceţi?***

F.S: Ba da, ne-am gândit mulţi refugiaţi să ne întoarcem. Eu ţin minte că am discutat cu un regizor francez, Jean Paul Micoulou, cu care eram prieten, care regizase mai multe spectacole, pusese în scenă diverse piese de teatru şi zicea că o să punã în scenă şi nişte piese de-ale mele. {Am scris şi în franceză, parţial.} El a prevăzut treaba. Mi-a zis: cel puţin zece ani România va fi într-o perioadă de tranziţie din care nu se ştie cum va ieşi. Reproduc cuvintele lui: „Du-te în America, vezi cum va fi situaţia şi apoi te gândeşti ce să faci". Au fost unii care, am impresia că erau nişte machedoni din Dobrogea, care s-au întors - mai în vârstă. Privind accepturile noastre ştiţi că erau probleme. Ne puneau pe puncte. Dacă erai tânăr, dacă aveai o meserie care se căuta şi, bineînţeles, motivul politic, trebuia să spui motive politice, nu economice. Adică nu am plecat din România pentru că nu era mâncare, pentru că stăteam la coadă, ci pentru că am fost persecutaţi politic sau religios.

C.N: ***Şi dumneavoastră în ce categorie eraţi? Politic?***

F.S: Politic eram. Şi m-au aprobat, m-au aprobat din prima.. Am mortivat că mi-au interzis să public, la un moment dat nu mai puteam să public nici lucrări de matematică, nu puteam merge nici la conferinţe internaţionale şi, în plus, că eram pe lista lor. Deci, eram deja sub supraveghere.

C.N: ***Dar aţi mai putut să predaţi în anii aceia în România?***

F.S: Nu, n-am mai predat. Am fost o perioadă şomer. Am încercat să mă angajez şi pe la întreprinderi pentru că aveam diplomă în informatică, deci puteam să lucrez la computere, dar nu m-a mai angajat nimeni. Şi vreun un an şi jumătate am trăit din meditaţii particulare la matematică. Dar îmi făcusem vad, ca să mă exprim aşa, de elevi care veneau la mine pentru că, mă rog, eram cunoscut fiindcă publicasem matematică şi le plăcea cum le predam. Şi-am reuşit în acel an şi jumătate, când n-am avut job deloc, să câştig bani mai mulţi decât aş fi lucrat la uzina în care funcţionasem înainte ca analist programator, la Întreprinderea de Utilaj Greu din Craiova.

C.N: ***Nu v-a fost frică să plecaţi?***

F.S: Ca să spun sincer nu-mi era, fiind disperat să plec. Aş fi făcut orice să pot pleca. Chestiunea cu aceste meditaţii nu era asigurată, ştiţi, adică mai târziu să ai o pensie... Apoi puteam să fiu sabotat, să nu mai vină nimeni la mine la meditaţii, pentru că puteau fi avertizaţi: Nu vă duceţi la el la meditaţii!

C.N: ***Da, deci nu era ceva sigur, într-adevăr.***

F.S: Nu era siguranţă.

C.N: ***Dar, spuneţi-mi, în momentul în care aţi fost dat afară de la Liceul Pedagogic din Craiova, ce s-a întâmplat? Acela a fost momentul în care aţi trimis acel articol în Statele Unite?***

F.S: Nu. Lucram la IUG. Terminasem facultatea şi primisem post la Întreprinderea de Utilaj Greu - atunci am trimis articolul. Şi, după aceea, am plecat în Maroc. Dar am plecat în Maroc din judeţul Vâlcea fiindcă mă transferasem în Rm. Vâlcea la liceu. Nu din Craiova, din Craiova nu mi-ar fi dat drumul. Am impresia că nu era o

bună corelare a informaţiilor între judeţe. Şi, în felul acesta, am reuşit să mă strecor atunci, în Maroc. Dar, când m-am întors din Maroc, m-am întors tot în Craiova şi m-am trezit fără post, fără nimic. Atunci a început o adevărată luptă pentru mine, să plec definitiv.

C.N: ***Vorbiţi-mi puţin şi despre America, Phoenix, Arizona. Cum a fost?***

F.S: Când am ajuns în Phoenix, am participat la întrunirile comunităţii româneşti. Aveam biserici acolo: biserica ortodoxă, pe care o frecventam eu mai des, şi biserici penticostale, şi biserici baptiste - mai multe. Ne strângeam acolo români, nu numai din România dar şi din Iugoslavia, din Banatul românesc, cum ar veni, dar din partea iugoslavă. Atunci, lucram ca inginer la o companie de computere. Prima dată când am venit, nu vorbeam prea bine engleză, pentru că în ţară făcusem franceză şi latină. Şi îmi perfecţionam limba. Şi în Turcia, de fapt, am fost la nişte cursuri de engleză, apoi mai studiasem în particular engleză ca să-mi traduc lucrările, dar îmi era greu să pronunţ. Deci, în Phoenix, care este oraş foarte mare, este foarte cald, m-am obişnuit pentru că aveam mulţi prieteni români cu care mă întâlneam la sfârşit de săptămână, ori mergeam la

Cinco de Mayo

(5 Mai = Ziua Mexicanilor).

Începusem să învăţ un pic de spaniolă, pentru

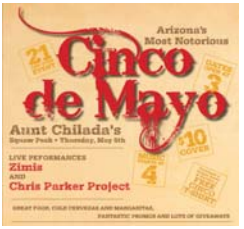

că era asemănătoare cu româna şi erau mulţi hispanici iar unii nici nu vorbeau engleză, deci trebuia să mă înţeleg cu ei. Stăteau cu mine în acelaşi complex; mă înţelegeam cu ei în puţina spaniolă pe care o puteam eu înţelege. Şi am lucrat la Honeywell, care era o mare corporaţie de computere, făceam software pentru avioane A320 şi A340, deci avioanele companiei Uniunii Europene AirBus, şi pentru Boeing 737 şi 777. Testam software şi făceam noi module de software. Apoi, acele module erau asamblate până se forma întregul software pentru bordul avioanelor. Lucram şi în plus, *overtime* cum ziceam. Deci am dus-o bine o perioadă. Dar compania nu a mai putut să-şi vândă produsele, pentru că la un moment dat a scăzut numărul de călători, şi au fost daţi afară foarte mulţi, iar un val m-a prins şi pe mine în 1995, când m-am trezit şomer. Şi apoi am luat-o iar de la început.

Honeywell , Luke Air Force Base

A trebuit să caut loc de muncă şi am găsit la colegii şi universităţi. La început am lucrat cu jumătate de normă la *Prima Community College, în Tucson, Arizona*, doi ani de zile, până când am luat acest post la Universitatea New Mexico.

Campusul din Tucson, Arizona

Tucson, Arizona, imagine din centrul oraşului

C.N: ***Din Gallup. Şi cum l-aţi ales? L-aţi ales sau aţi spus: l-am găsit, îl ţin?***

F.S: O nu, am avut interviu (l-am luat prin concurs). Urmăream revistele de specialitate, era una numită *Chronicle of Higher Education* unde apăreau posturi. Mă uitam ce poziţii există de matematică, şi ce anume se cere acolo, fiindcă sânt pe specialităţi. Adică: probabilităţi, statistică, algebră, teoria numerelor, sau predare, şi aşa mai departe. Şi am aplicat, am trimis vreo 350 de aplicaţii. Găsirea unui job în America, este un alt job. Aşa se spune. Deci, a găsi un loc de muncă, este o altă muncă.

C.N: ***O altă meserie.***

F.S: Acum depinde şi de locul de muncă. Probabil, pentru locuri de muncă din astea mai simple, este mai uşor, dar, pentru locuri mai înalte, este din ce în ce mai greu.

C.N: ***Şi, deci, aici, la New Mexico, sunteţi din 1997?***

F.S: Da, din 1997. Am început ca asistent, apoi conferenţiar, pe urmă profesor.

C.N: ***Şi cum se face că aţi rămas aici? Vă place atât de mult? Este atât de special locul acesta?***

F.S: Nu, dar am rămas şi dintr-o inerţie, fiind tot mereu ocupat cu publicaţiile, cu colaborări pe la diverse reviste, cu cărţi, n-am avut timp să aplic mereu. Am mai încercat de câteva ori, dar nu am reuşit să mă mut în altă parte, iar acum pot beneficia de o regulă numită Regula 75, adică vârsta plus anii lucraţi în aceeaşi instituţie să însumeze 75 şi, atunci, poţi ieşi la pensie. Deci, probabil, că o să mai stau aici câţiva ani şi apoi, să văd, poate plec în altă parte.

C.N: ***În altă parte? Unde ar fi această altă parte?***

F.S: Unde găsesc la fel. Trebuie să trimit iar aplicaţii peste tot şi care mă acceptă.

C.N: ***Dar dacă ar fi să alegeţi, ce aţi alege? Ce v-ar plăcea?***

F.S: Încercasem să lucrez la Hong-Kong, în China, pentru că sunt universităţi cu predare în limba engleză. Şi eram curios să învăţ despre cultura chineză, despre limba lor. Pentru că tocmai m-am întors de la o conferinţă din Taiwan, şi am discutat cu mulţi, am mulţi colegi, prieteni chinezi, mi-au tradus nişte cărţi în limba chineză. Ei au multe curiozităţi. De exemplu, am aflat despre limba lor mandarină, că verbele nu au nici trecut, nici prezent, nici viitor. Sunt verbe invariabile (spui în acelaşi fel). De exemplu: *shi e* înseamnă „scriu". Şi, dacă zici: *wa shi e*: „eu scriu". Dar, dacă vreau să spui: „eu voi scrie", trebuie să pui un adverb de timp. Analog pentru „eu am scris". Cum am spune în româneşte cuvânt cu cuvânt „eu scriu mâine", înseamnă: *eu voi scrie mâine*, pe când „eu scriu ieri", înseamnă *eu am scris ieri*. Înţelegeţi? Deci verbul nu se conjugă.

C.N: ***Interesant.***

F.S: Sau, în mod similar, substantivele nu au plural. Iar m-a surprins. Şi, zic:

- Păi, cum faci pluralul, atunci? discutam cu un chinez.
- Dacă vrei pluralul, adaugi „mai multe" sau vreun atribut cantitativ.

De exemplu: *wa shi e shu*, înseamnă tradus cuvânt cu cuvânr „eu scriu carte” dar, când pronunţi această propoziţie, nu se înţelege dacă te referi la o singură carte sau la mai multe. Este un fel de vorbire vagă, ambiguă.*A*

Cincea Conferinţă Internaţională de Teoria Numerelor şi Noţiuni Smarandache, China, 2009

Limba chineză este o limbă *fuzzy*. Însă, dacă vrei să zici mai multe, trebuie să pui iar un adverb în faţă. Eu scriu mai multe cărţi, şi atunci se înţelege că sunt cărţi. De fapt, zici: „eu scriu câteva carte” şi asta înseamnă de fapt „eu scriu cărţi”.

C.N: ***Şi înţeleg că asta v-ar atrage?***

F.S: M-ar atrage, dar pentru exotism. Bineînţeles, nu ştiu dacă o să reuşesc. Mai aplicasem la o universitate din Japonia, în Okinawa, unde, la fel, sunt universităţi internaţionale, cu predare în limba engleză. Şi am primit răspunsul că au fost 500 de aplicaţii pe o singură poziţie. 500! Vă daţi seama ce concurenţă este?

C.N: ***Da. Concurenţă într-adevăr. Vă doresc să reuşiţi până la urmă.***

F.S: Mulţumesc.

C.N: ***Invitat, astăzi, matematicianul Florentin Smarandache. Doctor în matematici la Universitatea New Mexico, din Gallup, New Mexico, Statele Unite ale Americii. Gallup, cum este? E în deşert.***

F.S: Da, este în deşert, un oraş mic. Pentru pensionari ar fi perfect, pentru că îmi ia cinci minute ca să ajung la universitate, sau dacă o iau pe jos, să aproximez, vreo 20 de minute.

←

Un hogan Navajo

C.N: ***Dar altfel, nu are, cum să spun, ceva special.***

F.S: Ce are special este faptul că majoritatea sunt indieni. Indieni Navajo, Zuni şi Apache. Şi am mai citit ceva despre cultura lor. Am înţeles modul lor de viaţă, de gândire, am văzut multă artă de-a lor, ceramică în special (Navajo, Zuni), bijuterii stil de-al lor, religia lor cum este. Am şi asistat la o ceremonie religioasă. Este în Hogane. Un Hogan este o casă cu opt laturi. Deci octogon. Aşa e modul lor. Şi există un doctor, *medicine man* spun ei, care de fapt e un fel de vraci.

C.N: ***E un fel de vraci?***

Florentin Smarandache, în Petrified Forest, 2010

F.S: Da, un fel de vraci. La o ceremonie ne dădeau nişte lichide. Ţin minte: un lichid albastru, amărui de tot, pe care să-l bem ca să ne purifice spiritual. Credinţa lor este trebuiesc eliminate duhurile rele. Am vrut să cunosc multe obiceiuri din acestea şi am fost prin rezervaţii. Gallup este între rezervaţii. Lângă Gallup mai există „Pădurea Pietrificată". Sunt lemne care s-au întărit şi par lemn şi piatră, nu ştii exact cum să le clasifici. Se numeşte *Petrified Forest*.

Autorul în Petrified Forest, 2012

Apoi spre Flagstaff, că de aici am drumuri în diverse direcţii, spre Albuquerque, şi pot s-o iau şi înspre California dacă mă duc în vest. Spre Flagstaff este un loc unde ar fi căzut un meteorit şi i-am vizitat craterul enorm. Tot spre Flagstaff este *Grand Canyon* - marele canion al râului Colorado pe care de asemenea l-am văzut. Am şi coborât până la apă.

C.N: ***Care este spectaculos.***

F.S: Este foarte interesant, cu tot felul de plante. Era o metaforă despre plante: cresc foarte încet şi mor foarte repede. Cam aşa ceva.

C.N: ***Ce vi se pare că s-a schimbat fundamental în sistemul de cercetare american din momentul în care aţi intrat şi până astăzi? În sistemul academic***.

F.S: Mi se pare că este la fel. Nu cred că s-a schimbat ceva în sistemul lor de cercetare. Şi mulţi dintre

cei care cercetează fac cercetare independentă. Dacă faci cercetare în grup, ţi se solicită anumite subiecte, deci trebuie să cercetezi acel lucru şi să te supui curentului principal. Dar ca cercetător independent poţi să cercetezi orice, chiar şi idei care critică, de exemplu, curentul principal, sau care nu au aceeaşi viziune precum curentul principal.

C.N: ***Şi a doua întrebare era legată de opţiunile pe care le luaţi în calcul de a pleca din New Mexico. În ce măsură România este o opţiune?***

F.S: Am relaţii strânse cu România şi m-am gândit, la pensie, să mă întorc în ţară. Eventual, aş putea, probabil, preda pe la un institut. Institut tehnic m-ar interesa pe mine, pentru că fac mai mult cercetare de matematică aplicată.. Poate prin Bucureşti, sau poate în zona Craiovei, de unde sunt eu. Am fost în vara trecută, în luna mai de fapt, la Academia Română, la Institutul de Mecanica Solidelor, unde am avut două prezentări, invitat de profesorii Ovidiu Şandru, de la Institutul Politehnic din Bucureşti, care s-a întâmplat să-mi fie fost coleg de facultate la Craiova şi profesorul Luige Vlădăreanu, care este şeful Catedrei de Robotică, din Bucureşti. Chiar am şi scris o lucrare împreună cu domnul Vlădăreanu despre Logica Neutrosofică Aplicată la Robotică şi am prezentat-o la Universitatea Naţională Kaohsiung, între 4 şi 11 noiembrie 2011, când am fost în Taiwan. Deci şi România m-ar interesa.

Cu Prof. Univ. Dr. Luige Vlădăreanu, Academia Română, Bucureşti, 15 Decembrie 2011

C.N: ***Sunt mulţi români acolo unde locuiţi dumneavoastră?***

F.S: Din păcate, nu sunt. Asta e.

C.N: ***Şi unde vă întâlniţi cu românii din prejmă?***

F.S: În Pheonix, sau prin telefon, ori prin email cu cei mai mulţi. Am destui prieteni în Pheonix, Arizona, care mai îmi scriu, şi mai cunosc români prin Albuquerque, care aveau biznisuri, se descurcau bine (erau bănăţeni).

C.N: ***Am înţeles. Consideraţi că cercetarea românească, ştiinţa românească, poate fi servită de oameni de ştiinţă, care au ales să trăiască în afara României? Ţara, într-un fel sau altul, n-a ştiut să şi-i ţină aproape. Pot fi ei reprezentativi pentru ceea ce oferă România ca potenţial în zona ştiinţifică?***

F.S: Consider că mulţi cercetători din România merită să fie cunoscuţi în străinătate. Probabil canalele de difuzare nu funcţionează bine în străinătate şi, pe urmă faptul că venim dintr-o ţară mică, o realizare mare nu mai e considerată aşa mare. Pe când venind dintr-o ţară mare, o realizare mai mică este considerată mai mare!

C.N: ***Dar dumneavoastră, acolo în mediul american, să spunem, puteţi da o imagine asupra potenţialului pe care îl are România în zona de ştiinţă?***

F.S: Studenţii români care vin la studii în străinătate sunt foarte buni. Studenţi la doctorat, la masterate, sau chiar la *bachelor degree* (studii de licenţă). Şi cercetătorii români sunt foarte dotaţi, şi mulţi încep să se afirme la nivel internaţional. Chiar am citit. Eu consider că din străinătate se aude mai tare decât din România, la acelaşi lucru făcut. Dar chestiunea este de percepţie la nivel internaţional. Vedeţi, vine un român, a făcut ceva, în străinătate nu-l bagă nimeni în seamă, chiar dacă el poate acum să arate acel lucru prin internet, de exemplu, sau expediind realizările sale peste tot. Dar suntem neglijaţi, suntem neglijaţi şi intenţionat.

C.N: ***Se va schimba situaţia asta vreo dată?***

F.S: Sincer să fiu, nu cred. Din păcate.

C.N: ***Am înţeles.***

F.S: Posibil, cu globalizarea să fie diferit, *odată România intrată în Uniunea Europeană, să se zică „un european a făcut ceva", sună mai tare decât un român a făcut ceva*

C.N: ***Deci, atunci ne-am pierde identitatea?***

F.S: Atunci ne pierdem identitatea. Câştigăm pe o parte, dar pierdem pe alta. Este ca la un joc cu sumă nulă: câştigă unul, dar pierde altul.

C.N: ***Este principiul echilibrului?***

F.S: Într-un fel, da.

C.N: ***Invitatul meu a fost, astăzi, domnul Florentin Smarandache, doctor în matematici, profesor la Universitatea New Mexico, din Gallup, New Mexico, Statele Unite ale Americii.***

<u>NOTĂ:</u> Matrialul a fost primit de la prof. univ. dr. Florentin Smarandache, caterda de matematică în Universitatea „New Mexico" din Gallup, U.S.A, prin email.

TEORIA ABSOLUTĂ A RELATIVITĂTII

Interviu: Ion Jianu – Florentin Smarandache

6 februarie 2012

Florentin Smarandache: Şi în America m-am luptat ... – Gazeta de Sud

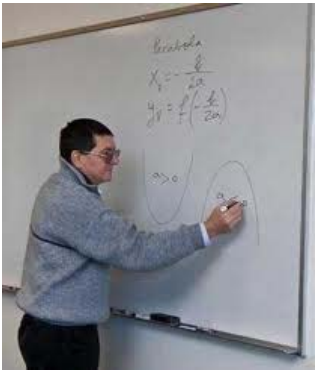

6 Feb 2012 – Cultura - *Ion JIANU* (citeste alte articole de acelasi **...** Autor al cărţii de *interviuri* „Întreabă-mă să te-ntreb!“, Florentin **...** „În matematică, *Florentin Smarandache* a introdus gradul de negare a unei axiome ori teoreme... În fizică a ...

***www.gds.ro/.../Florentin+Smarandache%3A+Si+in+America+m-am+l*..**

I.J: În matematică, Florentin Smarandache a introdus gradul de negare al unei axiome ori teoreme...

În fizică a introdus paradoxuri cuantice şi noţiunea de nematerie...

În filosofie a introdus conceptul de neutrosofie...

În literatură şi artă a fondat curentul de avangardă numit paradoxism...”

Am citat doar o parte din „inovaţiile" dumneavoastră, domnule Florentin Smarandache. De unde atâtea preocupări, de unde timp?

F.S: Ştiţi cum s-au întâmplat toate acestea? Mă plictiseam de un domeniu, şi începeam altul. Apoi mă plicitseam şi de acesta, şi săream la al treilea... Apoi, reveneam la prima pasiune începută şi încercam s-o finalizez... Şi tot aşa... Acest procedeu este şi un defect - fiindcă mă trezeam uneori cu multe lucrări incepute, dar... niciuna terminată! Până la urmă, acest defect s-a transformat parţial în calitate: puţin câte puţin terminam una după alta...

I.J: Sunteţi matematician (şef de promoţie la Universitatea din Craiova, Secţia Informatică), scriitor... Ce vă consideraţi înainte de toate?

F.S: Mă consider om de ştiinţă şi om de cultură. De fapt creez ceea ce simt. Am momente când mă preocupă fizica cuantică, şi-atunci citesc, cumpăr cărţi prin Amazon.com, ori caut pe Internet. Apoi intru cumva în transă şi-mi curg idei... Pe urmă, după ce „dau totul afară" din mintea mea – ceea ce mă obsedează – m-apuc de altceva. De pildă, fac artă (teorie şi practică)...

Când lucrezi cu pasiune, lucrurile ies mai bine şi mai repede. De exemplu, am terminat odată, doar jucându-mă în Adobe Photoshop, un întreg album electronic! Artă abstractă.

I.J: 180 de cărţi publicate, 200 articole stiinţifice, 16 premii literare, iar în 2011 aţi fost nominalizat pentru Premiul Nobel în literatură. Aţi visat vreodată la o asemenea nominalizare?

F.S: Nu am visat. Şi mulţi au fost surprinşi, fiindcă mă ştiau matematician. Însă am scris vreo 80 de cărţi de literatură, 10 albume de artă, iar restul cărţi de ştiinţă (matematică, fizică, filozofie). Desigur, la unele sunt co-autor, editor, sau co-editor. Dar am colaborat cu sute de personae de pe glob. *Am volume traduse in chineză, rusă, arabă, greacă, spaniolă, etc. Pe unde mă găseam, cream în limba respectivă: română, franceză, engleză.*

I.J: Disident în Craiova, emigrant, iar acum profesor universitar la Universitatea New Mexico (U.S.A.). Viaţa bate filmul! Care au fost experienţele fundamentale ale vieţii în România (de unde aţi plecat în 1988) şi apoi în SUA, unde sunteţi acum?

F.S: Îmi place butada dvs.: viaţa bate filmul! Am avut un destin sucit, dificil, mereu negăsindu-mi matca, tot zbătându-mă într-o parte sau alta. Mereu nemulţumit de mine şi de alţii. Cred c-am obosit...

În Craiova noastră dragă am avut onoarea sa mi se întocmească patru dosare la Securitate, însumând peste 880 de pagini: mă pozau pe străzi, îmi ascultau telefonul, îmi confiscau scrisorile trimise şi manuscrisele. Eram, deci, o persoană „importantă"!

Şi în America m-am luptat cu morile de vânt... Am fost şi şomer, apoi semi-şomer timp de doi ani.

I.J: După stabilirea în SUA, aţi revenit de multe ori în Craiova. Cum aţi regăsit oraşul la ultima vizită făcută, cum vi se par oamenii – trişti, săraci?

F.S: Am întâlnit foşti colegi de liceu din Craiova, foşti profesori, verişori la care trag mereu - ce locuiesc pe Calea Bucureşti, alţii în Lăpuş. Într-adevăr, mulţi se plâng că viaţa devine din ce în ce mai grea... Alţii au emigrat ca mine...

Dar şi în vest sunt probleme cu găsirea unui loc de muncă – vă spun acest lucru deoarece am lucrat în vara anului 2010 în Franţa în cercetare, la ENSIETA, şi am întâlnit emigranţi de-ai noştri dar şi ţigani care cerşeau chiar sub Turnul Eiffel la Paris... fără pic de ruşine.

I.J: Sunteţi singurul român în orăşelul american unde locuiţi, aşa aţi declarat. Cum vă alinaţi dorul de România? Păstraţi legătura cu Oltenia dumneavoastră natală?

F.S: Aşa este: mă simt singur - vă mulţumesc că aţi citit cărţile şi jurnalul meu intim. Dorul de ţară îl menţinem noi, exilaţii, prin telefoane, şi mai ales prin email-uri. Eu ţin legătura cu rude, prieteni, foşti colegi de liceu sau facultate, scriitori, profesori, oameni de ştiinţă din România. Dau săptămânal telefon mamei la Bălceşti.

I.J: Ce înseamnă România de astăzi în ochii americanilor de la locul dumneavoastră de muncă? Capitala este Bucureşti sau... Budapesta?!

F.S: Acum România este văzută mai bine în Occident pentru că a intrat sub sfera lor de influenţă. Dar ne consideră tot cetăţeni de categoria a doua...

I.J: Cu ce cărţi sau evenimente ne veţi surprinde în anii care urmează?

F.S: *Voi continua seria cărţilor de structuri algebrice şi structuri neutrosofice, împreună cu profesoara indiancă Dr. W. B. Vasantha Kandasamy. De asemenea, memoriile de călătorii prin Europa, Statele Unite, şi China din ultimii doi ani.* Nu am un plan pe termen lung, ci creez după inspiraţie. Mai depinde şi de ce-mi cade în mână şi citesc, care apoi mă inspiră.

I.J: Aţi vizitat vreo 40 de ţări pe toate continentele. Când aveţi timp de toate?

F.S: Jurnalul de călatorii îl scriu prin avioane, prin aeroporturi, sau serile la hotel. A devenit o pasiune să umblu cu carneţelul după mine şi să-mi aştern impresiile.

Aeroportul Internaţional Otopeni, Bucureşti

IJ: În septembrie-octombrie 2011 presa românească centrală a scris despre validarea parţială a ipotezei dvs. din 1972 când aţi afirmat că viteza luminii poate fi depăşită. V-au numit „românul care l-a contrazis pe Einstein". Continui, făcând concluzia că astfel şi Teoria Absolută a Relativităţii, pe care o propuseseţi în cartea dvs. din 1982, se confirmă. Este vorba despre experimentele de la CERN în care se domonstra că neutrinii circulă mai repede ca lumina.

FS: M-a bucurat reuşita acestui experiment internaţional, confirmând atât ipoteza mea supraluminală cât şi Teoria mea Absolută a Relativităţii. În vreme ce Einstein postulase în anul 1905 că viteza luminii nu poate fi depăşită şi că spaţiul şi timpul sunt relative, eu am

considerat opusul său, şi anume că viteza luminii poate fi depăşită, iar spaţiul şi timpul sunt absolute. În felul acesta am eliminat unele anomalii (le numesc eu) din Teoria Specială a Relativităţii (TSR), cum ar fi: dilatarea timpului, contractarea spaţiului, precum şi a paradoxurilor relativiste – chestiuni care mi s-au părut ficţiuni ştiinţifice, nu realitate...

Am mers mai profund, şi am considerat parametrizarea TSR, care generează mai multe Relativităţi

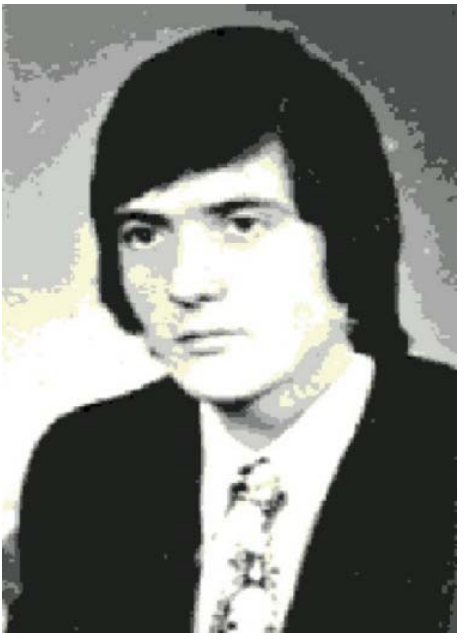

FOTO: Autorul, 1975, student, Universitatea din Craiova, România

Povestea românului care l-a contrazis pe Einstein

Intereviu Anca Lăpuşneanu – Florentin Smarandache

25-27 februarie 2012

{Sub o formă redusă a fost publicat în revista *VIP*, Bucureşti, pp. 40-41, din 5 martie 2012}

Numele meu este Anca Lăpuşneanu, sunt redactorul sef adjunct al revistei VIP si vrem sa facem un interviu cu dvs pentru paginile numite

"Stiinţa şi viaţa"

din cadrul revistei noastre.

Anca Lăpuşneanu (A.L): Ati urmat cursurile la Universitatea de Stat din Moldova. Cum era invatamantul atunci?

Florentin Smarandache(F.S): Era învăţământ serios, sever. Se intra greu. Concurenţa acerbă. Acum toţi fac doctorate şi facultăţi cu bani.

Am absolvit la început Facultatea de Ştiinţe ale Naturii din Craiova, secţia Informatică, în 1979, ca şef de promoţie. Dar am făcut şi studii pedagogice, pentru a putea să predau ca profesor. De câteva ori am încercat să mă înscriu la doctorat; contactasem pe Prof. Univ. Dr. Constantin P. Popovici, de la Universitatea din Bucureşti, pentru specialitatea: Teoria Numerelor. Dar nu am primit aprobare de la secretarul PCR de la Întreprinderea de Utilaj Greu din Craiova, unde lucram ca analist-programator. Pe vremea aceea dosarul trebuia parafat de Partid!

Apoi, Elena Ceauşescu a dat tot felul de legi restrictive: una a fost blocarea pe timp de trei ani a înscrierii la doctorat pe toată ţara. Alta: obligativitatea stagiaturii de trei ani în producţie după absolvirea universităţii. Deşi primisem recomandare de la Consiliul Profesoral să lucrez în învăţământul superior, nu m-am putut urni din întreprindere. În acei ani fusesem invitat de Prof. Univ. C. Burlacu să predau la *Institutul Politehnic din Timişoara,* în urma unor articole de matematică pe care le trimisesem la revista lor. Dar legile-mi erau potrivnice.
La *Universitatea din Chişinău*, am avut profesori în comisia de doctorat, pe lângă Dr. Petru Minuţ de la *Universitatea din Iaşi*, şi profesori veniţi de la prestigioasa *Universitate "Lomonosov" din Moscova*.

Florentin Smarandache, Moscova, 2005

A.L: Ati avut vreodata ocazia sa intalniti un

matematician celebru, spre exemplu, pe Grigore Moisil? Cum a decurs intalnirea?

F.S: Da, l-am întâlnit pe Acad. Grigore Moisil când am fost premiat la Olimpiada de Matematică, Faza pe Țară, la Bucureşti, în anul 1974. Dânsul ne-a ţinut şi o cuvântare. Eu eram atunci licean în Rm. Vâlcea.
Am cunoscut de asemenea, pe la conferinţe internaţionale, mulţi oameni de ştiinţă străini renumiţi. Iar la Congresul Internaţional al Matematicienilor din Beijing, în august 2002, am fost la câţiva paşi de Preşedintele Chinei din acea perioadă, Jiang Zemin.

A.L:Cum ati reusit sa va insusiti atat de multe cunostinte si sa va jucati cu ele, avand in vedere ca despre matematica se spune ca este o stiinta exacta si nu lasa loc imaginatiei?

F.S: Mă plictiseam de un domeniu şi atunci mă avântam în altul. Nu am vrut să mă „rutinez". Mi se pare monoton să creezi numai într-un domeniu.

A.L: Cum au fost anii studentiei pentru dvs?

F.S: Frumoşi. Cu petreceri. Cu nopţi nedormite - mai ales în sesiunile de examene. Excursii cu colegii de an prin Parâng. Participari la Olimpiada Studenţească de Matematică "Traian Lalescu" de la Cluj-Napoca din anul 1977.

A.L: Ati emigrat in America. Cum au fost perioada aceea, cat timp ati planuit fuga din tara, cine v-a ajutat?

F.S: Am trecut mai întâi prin purgatoriul lagărului de refugiaţi politici din Turcia (1988-1990). Am trăit la marginea societăţii. Am destăinuit calvarul plecării în cartea *Fugit... / jurnal de lagăr...* Am dus-o greu, efectuând munci necalificate, cu ziua, pentru a

supravieţui...

A.L:Cum ati reusit sa va gasiti un loc in societatea americana- avand in vedere ca dvs. proveneati dintr-o tara comunista?

F.S: Timpurile se schimbaseră (Revoluţia m-a prins în lagăr). România nu mai era comunistă. Deci nu am avut probleme. A trebuit să mă familiarizez cu engleza şi să găsesc un loc de muncă (programator şi peste un an promovat inginer la corporaţia de computere Honeywell). Am intrat apoi în comunitatea românească din Phoenix, Arizona.

A.L: Povestiti-ne mai multe despre conflictul cu autoritatile pe care l-ati avut in 1986 si cum v-a afectat acesta cariera, la momentul respectiv?

F.S: Creasem un roman antitotalitar, intitulat în mod paradoxist „NonRoman", despre un dictator... Analog, trei piese de teatru contra unei societăţi închise (trilogia „MetaIstorie", cu ciclul de drame: *O lume întoarsă pe dos, Formarea Omului Nou, şi Patria de animale*)... Scriam de mână, apăsând la indigo, în mai multe exemplare [pe atunci se pusese restricţie la xeroxuri] – astfel mi-a scăpat o copie a romanului, pe când alta a fost confiscată.

A.L: In matematica exista cuvantul "eroare". Ati trait erori in viata? Care a fost cea mai grava eroare de pana acum?

F.S: Am făcut multe erori, din păcate. Am avut un destin sucit. Unele „erori" m-au dus, însă... la succes! Eram direct şi, din cauza aceasta, am intrat în conflict cu destui – în special cu autorităţile. Datorită acestor erori-conflicte am suferit prin lagăre, dar am şi reuşit să emigrez în America.

Dacă stăteam cuminte, în banca mea, fără intervenţii politice, eram şi acum în România. Dar, am fost nevoit să-mi iau lumea în cap – şi-am căpătat o largă experienţă de viaţă... Am cunoscut oameni, locuri, idei. Drumul acesta aventuros ţine şi de firea mea...

A.L: Ati urmarit celebrul film "A Beautiful Mind" cu Russell Crowe? Este vorba despre drama unui geniu - un matematician. Se stie ca marile servicii secrete stau si ii pandesc pe aceia care au "mintile sclipitoare" pentru a-i lua in angajamentul lor. Ati primit si dvs. aferte de la, sa zicem, NASA?

F.S: Da, am văzut acest film. Bine regizat. Desigur, este vorba şi de interese de grup. Un român venit în Statele Unite să se documenteze în lumea cinematografică mărturisea că la Hollywood nu a putut să se angajeze... nici ca portar! Hollywood-ul este un club închis; nu pătrude oricine. În America există butada că „din actor, actor răsare!" (care se referă de fapt la toată mulţimea lor artistică, incluzând scriitorii de scenarii, regizorii, etc.). Aţi văzut biografia unui „celebru" actor sau a unui „mare" regizor? Aţi observat că nu se specifică studiile lor? Şi ştiţi de ce?... Fiindcă nu au! Au „moştenit" meseria aceasta. Filmele acestea, realizate totuşi artistic, au în principal un scop propagandistic.

Am fost şi eu sponsorizat de *NASA Langley Research Center* din Hampton, Virginia, în 2004, de *NATO Advance Research Institute* în 2005 in Albena – Bulgaria. Am lucrat vara lui 2009 ca cercetător la *Air Force Research Lab* în Rome, Statul New York, iar vara lui 2010 la ENSIETA (în oraşul Brest, Franţa) -- toate acestea datorate *Teoriei Dezert-Smarandache din Fuziunea Informaţiei*, care are şi aplicaţii militare, pe

lângă cele cibernetice, medicale, robotice, aviatice.

A.L:In 2011 ati fost nominalizat la Premiul Nobel în Literatură. Ce a insemnat acest lucru pentru dvs?

F.S:M-am bucurat. Dar aş prefera un Nobel în Ştiinţă decât unul în Literatură.

A.L:Care au fost contributiile dvs la dezvoltarea stiintei, de pana acum?

F.S: Am generalizat logica şi mulţimea fuzzy (şi în special logica şi mulţimea fuzzy intuiţionistică) la logică şi respectiv mulţime neutrosofică.

Am introdus şi studiat proprietăţile multor structuri algebrice si structuri neutrosofice împreună cu Prof. Univ. Dr. W. B. Vasantha Kandasamy de la Institutul Indian de Tehnologie din Chennai, India.

Am contribuit la extinderea *Teoriei Dempster-Shafer* din fuziunea informaţiei la recenta Teorie *Dezert-Smarandache de prelucrare a informaţiilor plauzibile şi paradoxiste* – împreună cu Dr. Jean Dezert de la Oficiul Naţional de Cercetări Spaţiale din Paris.

Câteva contribuţii în fizică: introducerea termenului de „nematerie", ca o a treia formă a materiei (iar în prezent se întâmplă ca *neparticula*, propusă la Harvard, să fie parte din *nematerie*); enunţarea ipotezei că *nu există nici o barieră a vitezei în univers şi se pot construi viteze arbitrare*; definirea în mod simplu a *Teoriei Absolute a Relativităţii*, care să nu producă fenomene anormale precum dilatare a timpului, contractare a spaţiului, ori paradoxuri relativiste; şi generalizarea *Teoriei Speciale a Relativităţii* prin parametrizarea raportului temporal.

A.L:V-au adus acestea si satisfactii financiare?

F.S: Destul de puţin. În afara celor menţionate anterior, am fost sponsorizat de Universitatea mea din Statul New Mexico să particip la zeci de conferinţe internaţionale prin diverse ţări, apoi de către *Marcus Evans Defence Co.*
Am obţinut şi burse (*grants*) de la Institutul Griffiss din Rome, Statul New York, şi de la alte fundaţii. În general, cercetarea nu e plătită bine. Eu mă ocup de cercetare ca *hobby*! Curiozitatea de-a afla ceva nou, or de-a inventa ceva năstruşnic.

A.L:Puteti sa ne spuneti, in viata, cum se impaca matematica cu poezia?

F.S: La mine ştiinţa, literatura şi arta se complementează. Când eram mai tânăr, scriam poezie; spre bătrâneţe îmi scriu memoriile de călătorii - unde prezint impresii de la conferinţele la care particip (idei, subiecte de studiat, plus discuţii pe teme de cercetare avute cu profesori, studenţi, ingineri de prin toată lumea). Mi-am făcut numeroşi prieteni şi colaboratori de pe toate continentele. Îmi perfecţionez şi limbile străine, ba chiar învăţ expresii din limbi exotice (pentru amabilitatea si zâmbetul colegilor).

A.L:Ce lucrare desfasurati in prezent?

F.S: Ca de obicei, lucrez la mai multe proiecte în acelaşi timp. Câte un pic la fiecare. Mă satur repede de-un subiect, şi sar la altul... N-am răbdare să termin, că-mi vin alte idei. Acesta-i defectul meu...

A.L: Il contraziceti pe Einstein. Dvs. spuneti ca nu există barieră a vitezei în univers şi că se pot construi viteze arbitrare de la zero la infinit. Dar teoria, desi demonstrata de dvs. prin calculele matematice, a fost controversata. Ce puteti sa ne

spuneti despre aceasta valva care s-a creat in jurul ei si in ce stadiu este in prezent?

F.S: Mi-a plăcut întotdeauna să privesc lucrurile din multiple puncte de vedere, nu doar cel official. De aceea am intrat des în contradicţie cu autorităţile naţionale şi internaţionale: pe teme politice, ideologice, literare, dar şi ştiinţifice.

Într-o societate liberă eşti lăsat să-ţi expui ideile - fără consecinţe represive. Într-o societate totalitară, că e locală ori globală, eşti imediat pus pe lista neagră şi denigrat – chiar dacă societatea respectivă se autointitulează „democratică".

Eu am emis o ipoteză supraluminală, nu o teorie, care bineînţeles trebuie verificată experimental. Parţial a fost afirmată de experimentele de la Fermilab din Chicago (MINOS, 2005) şi CERN (OPERA, septembrie şi noiembrie 2011). Se zice însă că în februarie 2012 s-au exercitat presiuni asupra responsabililor de la CERN (care sunt şi ei oameni, au familie, au nişte poziţii pe care vor să le păstreze...) să declare că rezultatele ar fi incerte. Probabil şi represaliile tacite vor urma asupra fizicienilor (peste 170 din 13 ţări!) care au cutezat să semneze valabilitatea unui experiment supraluminal într-o lucrare inclusă în arXiv.org...

Pe 22 septembrie 2011, când CERN anunţase, prin Dr. Antonio Ereditato, că neutrinii zboară cu o viteză mai mare decât viteza luminii, a fost o explozie de bucurie pe tot globul! Fiul meu cel mare mi-a trimis prin e-mail un link despre ştiri, şi-a exclamat „Tata, ai avut dreptate".

Se săturase lumea de un totalitarism ştiinţific, iar bucuria generală era imensă. Circulau mesajele prin email cu viteză... supraluminală! Era o eliberare. Începea să se

termine cu dogma curentului principal (pare paradoxistă această sintagmă!), prin care unii creatori fuseseră consideraţi ca infailibili, deţinători de adevăruri absolute - ca nişte Dumnezei!

Ideea supraluminală mi-a venit când eram elev la liceu. La început m-a frapat adunarea relativistă a vitezelor. De exemplu: $c+v=c$, $c+c=c$, unde c este viteza luminii, iar v este orice viteză subluminală. Sau $0.9c+0.9c \approx 0.994c$, deci rezultatul adunării n-avea voie să depăşească viteza c. De ce? Pentru că aşa vroia X (fără nicio demonstraţie privind formula adunării)!

Am folosit atunci nişte calcule elementare. Am regândit experimentul lui Einstein cu ceasuri atomice, dar fără postulatul său privind viteza luminii ca ultimă în univers deoarece nu era convingător (plus că arăta contra-intuitiv), şi-am considerat timpul ca absolut, precum făcuseră înainte Galilei şi Newton. N-am vrut să mă „reperez" la eter sau ne-eter (dilema de la începutul secolului XX), ci pur şi simplu am considerat ca abstracte: un spaţiu matematic euclidian fixat, şi un timp matematic fixat. Intervalul de timp era acelaşi pentru cei doi observatori (cel de la sol, şi cel din rachetă). Refăcând calculele, mi-a ieşit ceea ce era normal, realist, că adunarea vitezelor este pur şi simplu vectorială: $c+v=|\vec{c}+\vec{v}|$, adică $c+v$ este egal cu magnitudinea vectorului rezultant.

Mai mult, în Teoria Absolută a Relativităţii [TAR] (după cum am numit-o), au fost eliminate anomalii precum: dilatarea timpului, contractarea spatiului, simultaneitatea relativistă, plus paradoxurile relativiste. Iar factorul Lorentz a devenit... egal cu 1!

Mai departe, am parametrizat relaţia aceluiaşi experiment, luând în consideraţie cazul cel mai general: adică nu ştim nici dacă avem un spaţiu-timp relativ sau absolut, şi nici dacă viteza luminii este ultimă sau nu. Am obţinut atunci o generalizare a TR a lui Einstein, dar şi a TAR anterioară, precum şi noi Relativităţi (care trebuiesc desigur verificate experimental).

Sunt mulţi fizicieni şi oameni de ştiinţă care l-au contrazis pe Einstein, chiar din ţări occidentale, considerând că Teoriile Relativităţii (Speciale şi Generale) sunt nereale, adică *science fiction*. Dar toţi aceşti dizidenţi ştiinţifici sunt, din păcate, intimidaţi, marginalizaţi, defăimaţi, ridiculizaţi... Se exercită represiuni la adresa lor: fie sunt daţi afară din posturi universitare, ori împiedecaţi să promoveze sau chiar să-şi găsească o slujbă academică ori să primească fonduri de cercetare. De constatat că ei sunt supuşi, în primul rând, atacului la persoană, nu criticii pe textul ştiinţific.

Dau câteva exemple de oameni de ştiinţă pe care îi cunosc prin schimburi de corespondenţă: Prof. Dr. R. M. Santilli a fost eliminat de la Harvard (1981) pentru că a îndrăznit să-l critice pe Einstein. Santilli a scris şi o carte: „*Il Grande Grido: Ethical Probe on Einstein's Followers in the U.S.A, an Insiders View" (1984)*, Louisville, Alpha Pub., despre corupţia din domeniul cercetării ştiinţifice, despre manipularea informaţiilor, discriminarea minorităţilor în învăţământul superior, şi despre modul cum erau suprimate investigaţiile ştiinţifice care ar fi putut duce la concluzii opuse Teoriei Relativităţii. Citiţi in Wikipedia (despre care am văzut pe Internet că mulţi o numesc Junkipedia, în traducere: Enciclopedia de Gunoaie, ce se auto-intitulează „liberă" dar care este clar

monitorizată şi cenzurată), în limba engleză, un exemplu clasic de denigrare la comandă a unui om de ştiinţă de înaltă clasă (ce lucrase la MIT şi Harvard), considerat că face „fringe scientific theories" (de către nişte editori plătiţi care n-au nici a zecea parte din realizările sale) tocmai pentru că nu a vrut să se subordoneze curentului principal: http://en.wikipedia.org/wiki/Ruggero_Santilli .
Despre subsemnatul junkipedienii (în traducere: *editorii de gunoaie*) au scris în pagina de discuţii pur şi simplu că sunt „criminal", „sinucigaş cu bomba" [în engleză: *suicide bomber*], apoi „spărgător de bănci în New Mexico" (probabil ca să justifice cum de-am putut să public multe cărţi) - minciuni atât de mari, încât până la urmă le-au şters ei înşişi fiindcă nu-i credea nimeni. Au luat-o apoi cu minciuni mai fine, ca să poată induce lumea în eroare. Acţionând sub acoperişul unor pseudonime, ei pot trânti orice neadevăruri, fiindcă n-are cum să-i tragă nimeni la răspundere. Le este mai simplu să numească pe câte un neconformist „crank" sau „potcracker" (încasând astfel banii de la serviciile secrete care au liste cu persoanele ce trebuiesc defăimate şi altele ce trebuiesc exaltate la nivel internaţional) - decât să citească lucrările acestuia şi să le critice din punct de vedere ştiinţific (pe text).
Oricine de pe planetă poate contribui la Junkipedia, dar dacă cele scrise nu convin ideologiei junkipediene, editorii aflaţi pe ştatele de plată ale serviciilor secrete vor şterge imediat intrarea sau comentariul. De exemplu, critici la curentul ştiinţific actual şi mai ales la adresa lui Einstein nu se admit de nici un fel!
Pe deasupra junkipedienii mai sunt şi ipocriţi; de pildă mă acuzau c-aş fi „self-promoter" [adică m-aş promova

singur]. Păi, orice scriitor şi om de ştiinţă caută să-şi facă opera cunoscută trimiţându-şi articolele şi cărţile pe la reviste, pe la biblioteci, dar şi la critici şi specialişti. Ce e rău în asta? Ba mai mult, în Occident există chiar Agenţii literare - plătite de unii scriitori, de pildă, ca să le promoveze creaţiile.

Odată, am fost anunţat de un prieten că un matematician german, Axel B., care şi-a semnat invectivele la adresa mea în Junkipedia cu numele său real, mă acuza că n-am publicat în nu ştiu ce reviste (bineînţeles, controlate de *ei*). Am dat atunci o căutare în *Zentralblatt für Mathematik* (revista germană de recenzii), să văd cine este acesta, şi tipul nu publicase decât 3 (trei!) articole. Atât! Iar eu aveam vreo optzeci de articole. Dar tuna şi urla împotriva mea! Am întâlnit multă ipocrizie în străinătate!

Bineînţeles că lucrări care criticau Teoria Relativităţii nu puteam publica decât în... Africa şi Asia!

Rolul acestor site-uri este de a dezinforma: să dea impresia că realizările ştiinţifice şi culturale au fost făcute numai de creatori ale marilor puteri în spiritul celor ce controlează cultura mondială, ignorând şi boicotând pe ceilalţi.

De ipocrizie dau dovadă şi guvernele care înfăţişează protestele din alte ţări, dar nu prezintă măcar o secvenţă la televizor privind protestele din ţara lor ale mişcării *Occupy Wall Street* privind inegalităţile şi nedreptăţile sociale.

Alte site-uri, aşa-zis ştiinţifice, dar adevărata lor intenţie fiind MANIPULAREA informaţiilor la nivel global, subminarea unora şi exaltarea altora, sunt

Planet(junk)Math şi Planet(junk)Physics, de asemenea monitorizate de servicii secrete.
Este prima tentativă de dictatură globală în domeniul informaţiei din istoria omenirii - promulgată de aceste trei site-uri, dar şi de altele aflate sub control, împreună cu motoarele de căutări plătite să le aducă pe aceste site-uri printre primele pagini la orice căutări unde noţiuni de-ale lor apar. Cititorul grăbit nu mai are timp să se uite şi prin alte site-uri ieşite la căutări, ci se îndoctrinează cu informaţiile luate în special din Junkipedia. Junkipedia este extrem de părtinitoare, citând şi menţionând doar „elita" lor, şi ignorând ori boicotând realizările celorlalţi.
Mai mult, la fel ca oile care dau toate în baltă luându-se una după alta, versiunile în limbi neengleze copiază sau imită pur şi simplu versiunea englezească a Junkipediei – ducând voluntar sau involuntar la această dictatură globală în informaţie.
Alt exemplu: studentul Stephen Crothers (în prezent cercetător independent) a fost dat afară de la doctorat în Australia pentru că a îndrăznit să afirme că nu există „găuri negre" (care ar fi o consecinţă a TGR).
Religia şi în prezent tinde să fie mai puternică decât ştiinţa în unele societăţi vestice, din interesele celor care o controlează. De pildă, potenţialul boson Higgs a fost botezat în mod forţat „Particula lui Dumnezeu" – pentru a demonstra, chipurile, indirect/mutual legătura dintre ştiinţă şi religie (deci că Dumnezeu ar exista)...
Cunosc o universitate americană unde profesoara de biologie refuză să predea în clasă Teoria Evoluţiei, a lui Darwin (deşi este prevăzută de programa de studiu), pentru că femeia este creştină fundamentalistă şi crede în creaţionism. În ciuda faptului că şi studenţii şi părinţii

acestora s-au plâns de nenumărate ori direcţiunii, ea continuă bine mersi să „profeseze”... Vă daţi seama ce „biologie” învaţă studenţii aceia!
Însuşi Nikola Tesla, marele inventator, a numit Teoria Relativităţii drept... *metafizică*! Tesla - fiind un emigrant dintr-o ţară mică - nu s-a bucurat de atenţia cuvenită geniului său, deşi invenţiile sale au avut un impact tehnologic important pentru omenire...
Există tone de maculatură despre TR, despre „conecţiile” forţate ale ei cu alte domenii, sumedenie de teze de doctorat, de reviste dedicate TR ...
Există persoane ce şi-au dedicat cariera studierii Teoriei Relativităţii lui Einstein, care au obţinut premii şi fonduri considerabile în această direcţie. Vă daţi seama că aceştia, şi alţii din tabăra lor, vor face tot ce le va sta în putinţă pentru a menţine privilegiile lor spirituale şi materiale.
Daţi o căutare în Google pe „anti relativity” şi veţi găsi vreo 6,3 milioane de site-uri! Deci, o opoziţie destul de serioasă. De aceea vor cei puternici să restricţioneze Internetul (fiindcă nu pot să-l controleze total), emitând tot felul de legi aberante prin care să-i hărţuiască pe indezirabili...
Aceste lucruri nu se spun de către cei care manipulează mass-media internaţională. Însă nici o Inchiziţie n-o să dureze la infinit, după cum ne arată istoria. Pe măsură ce instrumentele de măsurare se vor perfecţiona, adevărul privind supraluminitatea va fi dovedit.
Surprinzător, mai deschise la idei noi sunt revistele şi institutele ştiinţifice chineze şi indiene, care nu se supun neapărat dogmei curentului principal din ştiinţă precum

multele reviste şi institute de cercetări occidentale aflate sub control.
Căderea TR va avea consecinţe majore asupra fizicii moderne; o revoluţie în ştiinţă ne trebuie, şi un nou domeniu va trebui explorat: fizica superluminală.

A.L: Ati vazut moartea cu ochii in lagarul de refugiati politici din Turcia. Va rugam sa ne spuneti cum ati ajuns tocmai acolo?

F.S: Am tot povestit episodul scăpării dintr-un totalitarism politic pentru a intra în altul ştiinţific.
Obţinând cu greu un paşaport de turist pentru a merge în Bulgaria la începutul lui septembrie 1988, m-am îmbarcat clandestin din portul Burgas pe un vapor până la Istambul, Turcia, unde am cerut azil politic la Consulatul American. Aci am aşteptat un an şi şapte luni viza americană de emigrare, efectuând munci necalificate pentru a supravieţui: încărcător la roabă pe şantiere, lucrător la prelucrarea cimentului, la şlefuit marmură, la polizat, la văruit, la făcut curăţenie, dar şi ghid la turiştii francezi.
Deci am o experienţă de viaţă care m-a călit...

A.L:Din pacate, multi dintre cititorii nostri nu am avut acces la cartea dvs in care povestiti calvarul din lagar. In ce perioada ati stat acolo si cum au fost zilele cand ati fost eliberat?

F.S: Am aşteptat în lagăr între 9 septembrie 1988 – 22 martie 1990. Munceam şi scriam scrisori să fiu ajutat să emigrez… Vreo 570 epistole am expediat în română, franceză, sau engleză - majoritatea colectate în tomul intitulat "Desperado" (1047 pagini)
http://fs.gallup.unm.edu/Desperado.pdf (161 MB).

Veţi găsi şi poze cu emigranţi români din lagărele de refugiaţi politici din Istambul şi Ankara... nenorociţii soartei...
Iată un fragment din prefaţă:
Aceste *Scrisori ologrefe*, împreună cu *Jurnalul de lagăr „*FUGIT...", au constituit pentru
mine o metodă terapeutică pentru a rezista psihic în acest PURGATORIU – de unde nu mai puteam scăpa… Mă întrebam dacă această „purificare" avea loc înaintea intrării în paradis ori... în necunoscut!
Jurnalul de lagăr era continuarea *Jurnalului disperării* din ţară, şi preludiul *Jurnalului de*
emigrant din America.
Am aşternut pe hârtie suferinţele, nemulţumirile, speranţele, precum şi dezamăgirile…
unui *desperado* [un *outsider* permanent, atât în ţară cât şi în străinătate...]. Acest cuvânt,
DESPERADO, provenind de la caracterizarea unor fugari hispanici în America de Nord, are semnificaţie negativă; conform dicţionarului „Webster" înseamnă: persoană periculoasă, criminal nemilos, om în afara legii. Şi-a intrat în multe limbi: engleză, franceză, germană, italiană, cehă, maghiară, etc. (încercând să-l traduc pe Internet, îmi dădea robotul acelaşi cuvânt mereu).
Dar mie îmi place să-l percep în limba română ca „desperatul", datorită omonimiei, deşi
în spaniolă *desperat* se traduce mai exact prin *desesperado*, în timp ce „desperado" este o
prescurtare. Şi asta pentru că ştiu în ce situaţie de disperare eram noi în lagăr: oameni ai nimănui, bătuţi de soartă, consideraţi fiinţe inferioare de „mărimile" timpului...

În dicţionarul „Larousse” *desperado* este interpretat ca „persoană care trăieşte la marginea societăţii şi e gata să se angajeze în acţiuni violente şi disperate” [*désespéré* în franceză].
emigrare în America. Revoluția românească m-a prins în lagăr! Scriam pe la toate organismele
internationale, pe la cunoscuți și necunoscuți, să m-ajute să emigrez…
Alte cărţi literare şi de artă de-ale mele, sau despre activitatea mea, în românește şi in alte limbi, puteţi descărca din site-ul:
http://fs.gallup.unm.edu/eBooksLiterature.htm
iar cărţi ştiinţifice din site-ul:
http://fs.gallup.unm.edu/eBooks-otherformats.htm .

A.L: Ce s-a intamplat cu dvs. dupa conflictul cu autoritatiile din 1986 cand vi s-a confiscat manuscrisul romanului "NonRoman"?

F.S: Am devenit „Obiectivul SAVU” al Securităţii din Craiova – *Savu* fiind numele meu conspirativ. Mă urmăreau, mă fotografiau prin oraş, îmi interceptau convorbirile telefonice, îmi confiscau scrisorile expediate şi manuscrisele (chiar şi pe cele ştiinţifice, care nu aveau vreo critică la adresa regimului). Scriau rapoarte despre mine, dar îi investigau şi pe cei care intrau în relaţii cu mine.

A.L: Ce ne destainuiţi despre Teoriei Dezert-Smarandache (TDSm) din Fuziunea Informaţiei, in asa fel încât să înţeleagă toţi cititorii? Spuneaţi ca are si aplicatii militare.

F.S: Am pornit în anul 2002 împreună cu Dr. Jean Dezert din Franţa să extindem Teoria Dempster-Shafer

pentru cazul când ipotezele nu sunt exclusive, deci au părţi comune: http://fs.gallup.unm.edu/DSmT.htm .
TDSm este formată dintr-un spaţiu de fuziune (Algebră Booleană), şi cuprinde o serie de formule de combinare a informaţiilor primite de la diverşi sensori sau experţi. Aceste informaţii sunt prelucrate automat, rezultatul fiind informaţia optimă care este necesară pentru a se lua o decizie.
De exemplu, un robot este înzestrat cu o reţea de sensori. Informaţiile furnizate de aceştia sunt combinate automat, transmitându-se rezultatul centrului de comandă.

A.L:Traim intr-o era a informatiei- prea multa si prea nociva. Cum faceti selectia informatiilor si cum va protejati de furtul de informatie?

F.S: Din păcate nu prea fac selecţie şi citesc zilnic zeci de mesaje. Şi compun zilnic zeci de răspunsuri. Şi-mi propun zilnic să deschid mai rar laptopul. Dar nuuu pooottt... Această eră a informaţiei este, într-adevăr, ca un drog. Am avut deseori şi computerul virusat, fişiere pierdute sau corupte. Dar o iau din nou de la capăt.
Nu pot să fac o selecţie a informaţiei. Şi acest lucru este tot un defect, care însă m-a dus să creez prin diverse domenii... Tot răul spre bine (iar în alte cazuri tot binele spre rău)! Fiind în contact electronic cu zeci de creatori de pe glob, în diverse limbi, am reuşit să ne influenţăm reciproc.

A.L: Mulţumesc frumos!

25-27 februarie 2012

{Sub o formă redusă a fost publicat în revista *VIP*, Bucureşti, pag. 40-41, din 5 martie 2012}

Dialog virtual, în 2"reprize":
Marinela Preoteasa – Florentin Smarandache
(În loc de POSTFAŢĂ)
(I) 20-21.06.2011

Scriitorul şi omul de ştiinţă Florentin Smarandache, cunoştiinţă deosebită, specială, de aproape 20 de ani, este permanent pe drumuri, cu carneţelul de însemnări în buzunar. Este un ambasador autentic al inteligenţei şi talentului românilor, în aceeaşi măsură, acest Geo Bogza al zileleor noastre gata permanent să noteze tot ce trebuie să fie marcat în vreun fel în istoria locurilor pe care le parcurge cu: piciorul, maşina, vaporul, avionul şi nu rareori cu gândul şi ochii minţii. Creaţia sa literară va face istorie, amintesc aici despre „Cântece de mahala" care este numai o mică însemnare a zbaterilor interioare ale scriitorului.

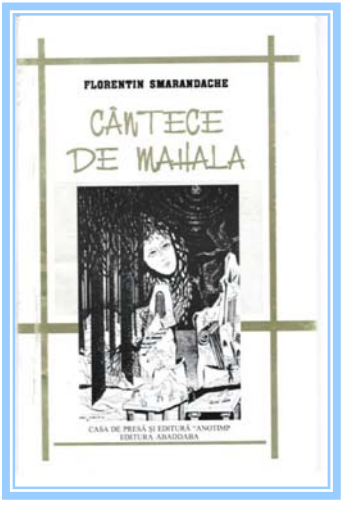

Prolific de altfel, scriitorul Florentin Smarandache poate să dea de lucru pentru cel puţin o lună editurilor din Oltenia, sau

din Bucureşti, cu ceea ce scrie (din matematică sau din creaţia sa literară) în timpul unui an calendaristic!

Au fost mici discuţii pe marginea volumului „Cântece de mahala" de Florentin Smarandache, în legătură cu unele probleme de fond şi formă, păreri care se pot lectura uşor din:
http://www.poezie.ro/index.php/article/61495/index.html
şi de aceea am considerat că este bine să fie lămurite anumite puncte de vedere chiar cu autorul, astfel vă redau dialogul ce l-am avut, în 20-21.06.2011, prin email, astfel:

„Marinela Preoteasa (MP): Cât timp ai scris la Cântece de mahala?

Florentin Smarandache (FS): Câteva luni.

MP: De ce Cântece şi nu Cântice?

FS: Nu sunt ţigăneşti, ci mahalagiste, adică limbajul în argou al românilor.

MP: Ai scris această carte în Arizona sau în Gallup?

FS: În Arizona. A apărut prima dată în anul 1996 în volumul "Emigrant la Infinit", împreună cu "Imnul Olteanului American" (vezi coperta din spate), care s-a bucurat de mare succes în ziarele româneşti din exil.

MP: A mai fost publicată sub vreo formă (electronic, pdf)?

FS: *În http://fs.gallup.unm.edu/Emigrant.pdf.*

MP: „Cântece de mahala" a apărut în mai multe ediţii?

FS: Două ediţii.

MP: În afară de Tudor Negoescu şi Janet

Nică, cine a mai făcut referire la această carte?

FS: Pe alţii nu-i mai ştiu.

MP: Viaţa ţiganilor ai cunoscut-o tangenţial, prin colegi de clasă şi vecini, sau direct prin cineva din neam?

FS: Şi colegi de clasă, şi vecini, şi ţigani care veneau la bâlciuri.

Dar, volumul nu este ţigănesc, ci ARGOTIC (limbajul de gaşcă, de vagabonzi, de oameni de la periferia societăţii).

MP: Ai scris cartea la concurenţă şi sub impresionarea scrierilor lui Miron Radu Paraschivescu sau Federico Garcia Lorca?

FS: Nu, pentru că nu se referă în direct la ţigani.

MP: Ai încercat să vezi dacă un lăutar ţigan s-ar descurca cu cântecele tale la horă? Le-ar putea pune pe muzică?

FS: Nu. Poate ar merge la... manele!

MP: Aspecte din Zătreni te-au impresionat? Care dintre poemele de acolo e influenţat de amintirile copilăriei din Zătreni?

FS: Din zona Bălceştiului, a Craiovei, şi a Râmnicului Vâlcea.

MP: E mai delicată întrebarea asta: ai făcut dragoste cu vreo pirandă?

FS: Nu.

MP: La Lilieci de Marin Sorescu este influenţată de vocabularul mamei poetului. Dacă nu ştiai, peste 70% este exact opera mamei poetului, a redat exact fraze si poeme întregi, fără prelucrare, tu ai cântece exact din viaţa reală sau sunt prelucrări, sau sunt creaţii proprii în jargou?

FS: Exact în jargonul mahalagesc, aşa cum le-

am auzit de pe la cei care se dădeau şmecheri, flecari, şugubăţi.

MP: Cum se zice TE IUBESC în ţigăneşte? Ştii?

FS: Nu ştiu. Sunt multe dialecte şi în limbile ţigăneşti (deci se zice diferit în fiecare), dar nu astea m-au interesat pe mine.

MP: Erai îndrăgostit în perioada cât ai scris la această carte?

FS: Eram îngrădostit de modul de a spune într-o doară, peste picior, ştrengăresc."

Scriitorul Florentin Smarandache ne demonstrează că este atemporal, prin *Cântece de mahala,* adică încă de la începutul preocupărilor sale, ca autor, surprinde esenţa vieţii sub toate aspectele ei. Arată că orice activitate umană are aceeaşi importanţă pentru restul societăţii, fie că este vorba despre muncă sau despre lenevire, despre dragoste sau despre ură, despre o viaţă cinstită sau despre o viaţă de om de nimic, toate valenţele sociale construiesc întregul şi dau eticheta grupului, breslei, ...

(II) Dialog virtual, 30-31 martie 2012

<u>Marinela Preoteasa (M.P):</u> Domnule profesor Florentin Smarandache, ai dublă cetăţenie: română şi americană, eşti o onoare şi o binecuvântare pentru România şi pentru toţi românii, din toate punctele de

vedere. Orice Stat s-ar simţi binecuvântat să-i fii fiu. Eşti un ambasador de neînlocuit pentru ştiinţă şi cultură. La tine, viaţa a venit ca o aventură cu bucurie şi suferinţă, iar din câte ştiu eu a adus mai mult suferinţă! Regreţi pentru suferinţa adusă? Ce moment îl consideri cel mai fericit?

Florentin Smarandache (F.S): Suferinţa este bună. Te fortifică. Prin suferinţă creezi mai cu patos. Precum perla - care se formează în scoică datorită gunoaielor ce pătrund...

Cel mai fericit moment l-am avut în anul 2005 când peste 200 de oameni de ştiinţă din 6 ţări în cadrul Laboratorului „Fermilab" din Chicago au făcut un experiment cu neutrini şi a constatat că neutrinii se deplasau cu viteză supraluminală, confirmând astfel parţial ipoteza mea.

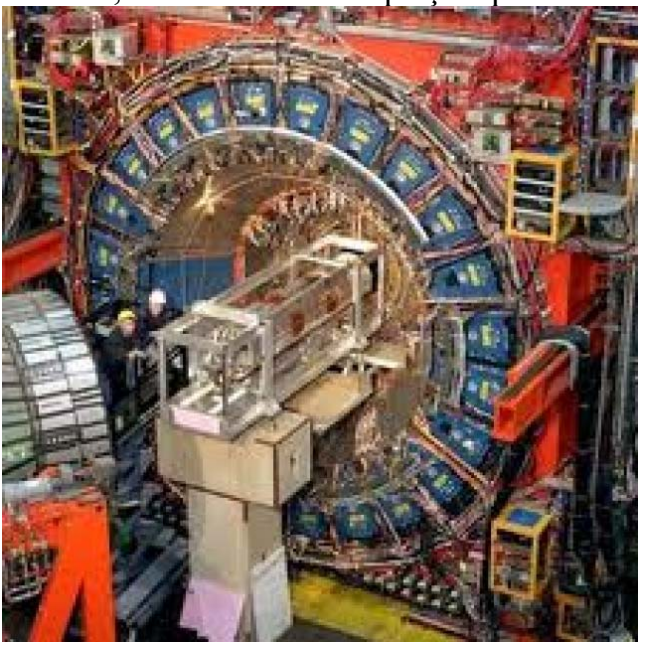

Acceleratorul Tevatron, *Laboratorul „Fermilab" din Chicago (Foto scientificamerica.com)*

M.P: Ne ştim de foarte mult timp, putem zice chiar că am fost colegi de facultate, deşi pe atunci drumurile noastre şi opţiunile noastre erau diferite, viaţa trebuia să ne facă să trecem prin toate surprizele ei şi mai puţin plăcute până a deveni cei care suntem acum, atât eu, dar mai ales tu, domnule Florentin. Când erai elev de liceu, apoi student visai să devii scriitor, mai mult, bănuiai că vei descoperi noţiuni şi aplicaţii nebănuit de utile, în apropierea absolutului matematic din ştiinţă de utilul ştiinţei în realitate? Când zic aceste lucruri, mă gândesc la profesorii Marta si Francisc Rado, din Cluj, cât au învolburat lumea matematicienilor europeni când au venit din Canada cu ideea introducerii Spaţiului neeuclidian în matematica preuniversitară! (Mă gândesc că şi Geometriile Smarandache sunt neeuclidiene.) toate Profesorii şi asistenţii universitari participau la cursurile lui Rado, îşi luau notiţe, ca elevii. Îmi amintesc cum eu împreună cu prof. univ. Peter Hamburg, pe atunci la Universitatea din Craiova, ne hotarâsem să cerem Guvernului român, mai precis Ministerului Învăţământului, să simplificăm geometria euclidiană, în sensul reducerii numărului mare de teoreme, leme, axiome, prin utilizarea unei teoreme de bază descoperită de dl. prof. univ. dr. Peter Hamburg (pe atunci la Universitatea Craiova, tocmai îi plecaresă băieţii în U.S.A., la N.A.S.A, cu chemare), iar dl. Director al Editurii Didactice şi Pedagodice a venit cu primul şpalt deja aprobat al manualului de geometrie pentru clasa a IX-a, in două culori roşu şi negru) era pentru prima dată în România când se tipăreau pentru liceu manuale altfel

decât cu cerneală neagră, lucru care ne-a dezarmat să mai trecem printr-o comisie de academicieni, având în vedere şi avantajul eliminării pagubelor materiale din start! România a fost mereu cu probleme în învăţământ, când a fost vorba de bani, de buget alocat! Te întreb, cum a fost primit semnalul despre existenţa vitezei supraluminale? Cum a fost primit când erai elev şi mai târziu, cercetător fiind , cu toate că ai venit cu argumente de susţinere a ideii?

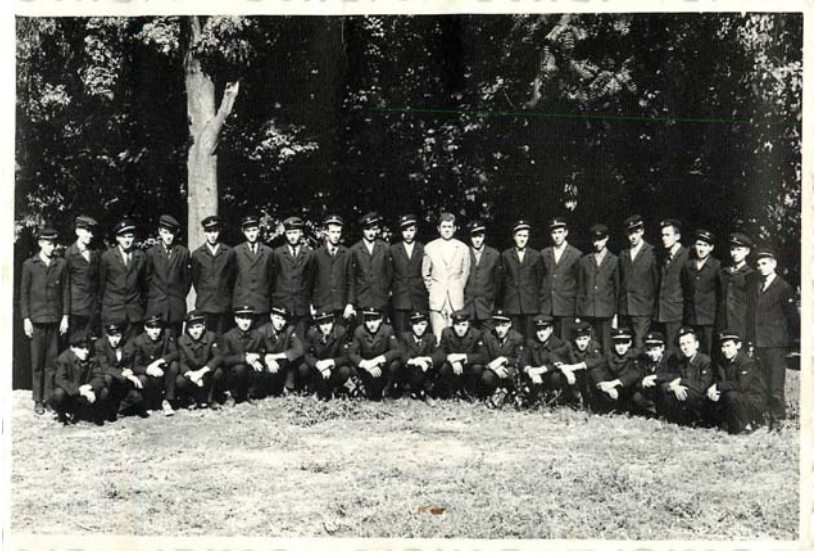

FOTO: Liceul Pedagogic din Craiova, România, 1970 (Autorul în picioare, al treilea din stânga)

F.S: Fiindcă această întrebare se compune din mai multe sub-întrebări, voi răspunde pe rând la fiecare.
În şcoală nu îmi dorisem vreodată să ajung scriitor, ci profesor de ştiinte exacte. Din clasa a cincia colaboram

cu soluţii la problemele propuse din „Gazeta Matematică” şi participam la Olimpiade de Matematică pentru Elevi.
Dar, am ajuns şi scriitor din cauza nemulţumirilor sociale. Nu mă puteam revolta în matematică, nu îmi puteam spune păsul...
Privind folosirea absolutului matematic (nu a noţiunii de eter precum făcuseră fizicienii) am reinterpretat Teoria Relativităţii lui Einstein, şi am obţinut prin calcule elementare Teoria Absolută a Relativităţii, care elimina anomaliile ştiinţifico-fantastice denumite „dilatare a timpului”, „contractare a spaţiului”, „simultaneitate relativistă”, şi „paradoxuri relativiste”.
Referitor la geometria neeuclidiană care să fie introdusă în liceu: nu cred c-ar fi rău. Dar astăzi învăţământul s-a degradat aşa de rău, încât elevii abia dacă mai sunt interesaţi şi în geometria euclidiană! Ideea geometriilor mele mi-a venit tot în liceu, în clasa a noua (1969), la Craiova, când învăţasem atâtea axiome hilbertiene încât devenisem roboţi în aplicarea lor. Mă jucam în ele, construind modele hibride (adică spaţii geometrice unde o axiomă este adevărată pentru unele puncte şi falsă pentru altele). Era mai mult un joc de rebus. Dar, am constat că de fapt aceste spaţii hibride reprezintă realitatea de zi cu zi, fiindcă nu trăim într-un spaţiu geometric omogen, ci într-o mulţime de spaţii heterogene dar care acţionează unitar (un multispaţiu).
Viteza supraluminală a fost, bineînţeles, repudiată. Nici astăzi nu este binevăzută, fiindcă vine în contradicţie cu interesele celor care manipulează mass-media internaţională...

M.P: Ai găsit înţelegere internaţională? Cine a înţeles şi s-a declarat practic susţinător?

F.S: Destui cercetători străini şi români o acceptă, iar alţii o neagă. Aşa se întâmplă în ştiinţă deseori. Filozoful german Arthur Schopenhauer (1788-1860) a enunţat un aforism: „Orice adevăr trece prin trei etape. La început este ridiculizat. Apoi este criticat în mod violent. În cele din urmă este acceptat ca auto-evident"!

M.P: Te-ai mai întâlnit cu sponsorii de atunci?

F.S: Ţin legătura cu profesoara mea de fizică din liceul de la Rm. Vâlcea, unde mă transferasem de la Craiova, şi cu destui colegi de clasă.

Colaborez cu zeci de specialişti de pe glob, atât cu cei care-s de acord cu mine, cât şi cu aceia care au păreri diferite.

M.P: În mai 1981, am participat cu material novator pentru practică la matematica de liceu, la Conferinţa Naţională de Topologie din Iaşi, prezidată de marele prof. univ. dr. matematician topolog Mendel Haimovici (a făcut studiile liceale in U.S.A şi Rusia) şi cunoscuta prof. univ. dr. topolog Olga Costinescu. Acolo am aflat de o întâmplare asemănătoare cu „semnalul tău", dar în matematică, când un cercetător american a simţit că poate demonstra o teoremă , din lista celor folosite dar nedemonstrate încă, dar la fiecare tentativă de demostrare, îi scăpa ceva, aşa a a juns să ceară ajutor internaţional. Finalul? Era bogat matematicianul nostru, aşa că a organizat şi finanţat o lună de efort comun cu toţi acei care erau preocupaţi de aceeaşi teoremă, s-au întâlnit acolo unde erau mai mulţi preocupaţi de temă, iar după o lună de eforturi

comune au reuşit demonstraţia, pe mai mult de o sută de pagini, important este că au reuşit. Din colaborarea noastră la Scurt Circuit Oltean, şi nu numai, am aflat că organizezi o conferinţă electronică în iulie 2012 aşa că întreb dacă nu ţi-ai propus să hotărăşti împreună cu colegi cercetători pe aceeaşi temă să vă întâlniţi undeva, unde e şi un laborator adecvat, să faceţi cercetarea completă?

F.S: Întreţin legături ştiinţifice în mai multe limbi cu personalităţi din diverse ţări. Când nu pot demonstra ceva, ori când am vreo idee novatoare apelez la diverşi profesori sau cercetători. Aşa s-au născut multe articole şi cărţi pe care le-am co-autor-at cu ei.

Conferinţa supraluminală de la UNM-Galup îşi propune să incurajeze cercetarea referitoare la comportamentul legilor şi teoriilor fizice la viteze ce depăşesc viteza luminii.

M.P: Apropo de întrebarea anterioară, nu te-ai gândit să inviţi la această Conferinţă electronică, din iulie, 2012, la Gallup, U.S.A şi pe foştii sponsori să se bucure de rezultatele unde ai ajuns, ca mulţumire a încrederii acordate? Cred că dumnealor, fiind oameni de afaceri, s-ar cunoaşte mai bine între ei şi ar putea sposoriza o activitate de acest gen foarte importantă pentru umanitate la nivel internaţional. Mie îmi pare tot la fel de importantă, dacă nu chiar mai importantă, decât trimiterea navetelor spaţiale cu misiune turistică, mai nou! Mai important pentru că ar simplifica, poate, mult procedurile de obţinere a materialeleor rezistente caloric şi la transport sub presiune, sau în vid, sau în condiţii cu mult mai multe necunoscute, cum e în viaţa reală, nu în laborator?

F.S: Am anunţat pe foştii colaboratori să participe, însă oricine poate să expedieze lucrări.

M.P: Toate au un început. De ce să nu fie chiar un nou început, în dezvoltarea ştiinţei, viteza superluminală?! Oamenii visează de mult la transportul cu viteza gândului, la teleportare! Încerci, pe 2 iulie 2012, să reuneşti forţele ştiinţei în sensul expus? Eu te voi sprijini permanent, cu convingere totală că există răspuns afirmativ în tot ceea ce întreprinzi.

Datorită culturii avute şi asimilărilor din diverse locuri ale lumii, studiului avansat şi profund pe teme ştiinţifice şi culturale acţionezi ca un motor şi-n cultură, mă refer la tagma scriitorilor acum. Ai îmbinat uluitor paradoxismul cu arta şi logica cunoaşterii, filosofia şi matematica, şi fizica practică. Care este proiectul tău ştiinţific imediat?

F.S: Asta şi încerc: un început la dezvoltării ştiinţei într-o direcţie neabordată. În prezent lucrez la nişte cărţi de structuri algebrice.

M.P: Vei ieşi curând la pensie, te-ai gândit să formezi un grup de cercetători români care să-ţi continuie ideile?

F.S: Am lucrat întotdeauna cu grupuri de cercetători fără a mă fi gândit vreodată să-mi fac un grup al meu. Unii vin, alţii pleacă...

M.P: Având experienţa şcolii româneşti dar şi din vest, americane, franceze şi chinezeşti (mai nou), care îţi pare vârsta ideală pentru începerea şcolii primare?

F.S: Vârsta ideală depinde de copil în parte. În majoritatea ţărilor este de 6-8 ani.

M.P: Ai absolvit liceul pedagogic, apoi ai făcut cursuri de pedagogie în facultate, ai experienţă de profesor de liceu şi universitar, câte ore de matematică-fizică ţi se par neceare şi suficiente pentru dezvoltarea unei gîndiri logice şi armonioase, practice, în şcoala generală şi în liceu?

F.S: Cred că numărul orelor dedicate ştiinţelor, în special celor aplicate, ar trebui să fie mai mare decât al altor discipline, deoarece ştiinta este cea mai importantă în dezvoltarea societăţii.

M.P: O întrebare mai delicată: Cum reuşeşti să simţi gustul vieţii când lucrezi aşa de mult, intelectual? Ce te delectează? Ce preocupări îţi dau motivaţie şi putere să continuii cercetările matematice şi din fizică?

F.S: Gustul vieţii îl simt când călătoresc la diverse conferinţe internaţionale, sau fac excursii culturale. Gustul vieţii îl simt şi când descopăr o teoremă frumoasă, sau aplicaţii surprinzătoare ale unor teorii în practică.

M.P: Domnule profesor, Florentin Smarandache, ţi-am citit jurnalele "Frate cu meridianele" şi am constatat că-ţi place viaţa de cuplu şi totuşi ai trecut prin două căsătorii. Omul Florentin Smarandache pătrunde în cele mai mari şi delicate secrete ale universului, când e fericit şi când e nefericit ca om?

F.S: Ca tot omul creator: câteodată fericit, câteodată nefericit...

M.P: Băieţii te iubesc şi te apreciază foarte mult. Cu toate că se crede că un geniu nu se poate dezvolta la umbra altui geniu, ce părere ai despre

această temă? Care dintre copii are preocupări apropiate de preocupările tale?

F.S: Băiatul cel mic, inginer, care lucrează la Microsoft, şi are preocupări de programare a calculatoarelor.

M.P: Domnule profesor, care sunt proiectele tale imediate pentru mama ta, cât şi pentru tine, dar şi pentru lumina reflectoarelor? (Să numim mai plastic nivelul la care ai ajuns ca om de ştiinţă şi scriitor.)

<u>Foto</u>: Florentin Smarandache, la vârsta de 5 ani , cu părinţii Maria şi Gheorghe Smarandache, Bălceşti, România, 1960

FS: Din păcate mama este departe de mine. Există câteva rude care au grijă de ea. Pentru mine, preocupări vor fi să-mi continui activitatea.

M.P: Eu îţi doresc să ajungi la rezultatele dorite în cercetarea ştiinţiică şi ca scriitor. Îţi doresc să-ţi fie recunoscute meritele internaţional, să obţii Premiul Nobel! Îţi mulţumesc pentru sinceritate şi deschidere, calităţi numai ale oamenilor mari, care fac istorie şi fac parte din istorie.

La revedere!

F.S: Mulţumesc şi eu. La revedere!

M.P, 30-31 martie 2012

Bibliografie

- Cotidian, „Informaţia zilei”, miercuri, 1 iunie, 1994, Paradoxismul – o reacţie contra totalitarismului, de Valeria Tănase (Interviu cu Florentin smarandache, conducătorul „Mişcării literare paradoxiste”);

- http://www.romania-actualitati.ro/ , Puşa Roth, Românii în lume (interviu cu dl. Prof. univ. dr. Florentin Smarandache);

- Radio Oltenia Craiova, emisiunea CEASUL DE TAINĂ, 02.06.2011, ora 20^{30}, moderator Liliana Hinoveanu, Interviu cu dl. Florentin Smarandache;

- Cotidianul „România liberă”, 22 noiembrie 2011 şi Scurt Circuit Oltean, nr. 3, pag. 22, decembrie, 2011, Cutia cu comori a matematicianului Florentin Smarandache, Mihaela Năftănăilă, în rubrica „Diverse”, Interviu cu dl. Florentin Smarandache

- Revista „Observatorul”, Toronto, Canada, decembrie 2011, „Ipoteza Smarandache””, Puiu Popescu, Interviu cu dl. Florentin Smarandache

- Radio România Cultural, Bucureşti, în cadrul emisiunii Născut în România, 31.01.2011, moderator doamna Corina Negrea, Interviu cu dl. Florentin Smarandache şi în revista „Scurt Circuit Oltean", nr 5-6, 2012, pqg. 31

- Cotidianul „Gazeta de sud", Teoria absolută a relativităţii, Ion Jianu,Interviu cu dl. Florentin Smarandache;

- Revista „VIP", Bucureşti, 5 martie, 2012, pag. 40-41, Povestea românului care l-a contazis pe Einstein, Anca Lăpuşneanu, Interviu cu dl. Florentin Smarandache din 25-27 februarie 2012;

- Revista" Impact", Dâmboviţa, 22.06.2011, Cronică la CÂNTECE DE MAHALA, Marinela Preoteasa;

- Revista „Scurt Circuit Oltean", nr 7, DE FLORII: Dialog virtual cu Florentin Smarandache, Marinela Preoteasa, aprilie 2012, pag. 3;

- Revista „Agora literară", Culegere de exerciţii poetice-cronică, Marinela Preoteasa, pag. 21

- Revista „Constelaţii diamantine", nr 14, octombrie, 2011, Florentin Smarandache şi matematica literelor, Marinela Preoteasa, pag. 46

Libertatea de a gândi *altfel* ne crează probleme - cu toată demagogia actuală despre democraţie şi libertate a presei politice sau ştiinţifice. Cine iese din gloată şi nu urmează orbeşte ceea ce declară mai marii (totuşi efemeri!) ai zilei, este pus la zidul infamiei.

Deseori cei de la putere într-un domeniu au prezentat şi răspândit pseudo-gnoseologia lor ca... gnoseologie generală. Ontologia, după cum a fost văzută de cei de sus, a fost suprapusă/impusă celor de rând.

Noi pledăm pentru un proces cogniscibil care să nu aibă îngrădiri de nici o formă. Din această cauză, hermeneutica se presupune a fi cât mai diversificată.

Interviurile următoare împletesc cultura, ştiinţa, tehnica şi viaţa într-un *multi-eu*. De aceea volumul se numeşte *multirelavititate*: adică idei şi metodologii privite din unghiuri cât mai diferite de propaganda oficială. (*Autorul, martie 2012*)

ISBN 978-973-7613-19-6
Editura CuArt, România, 2012